

- 1 -

Mom : น้องตุลย์น่าจะไปถึงป่าย ๆ เดียวให้น้องโทร. หาแกละกัน

Mom : อย่าลืมไปรับน้องด้วย

ผมอ่านข้อความที่มารดาบังเกิดเกล้าส่งมาซ้ำกันถึงแปดรอบ แล้วถอนหายใจเบา ๆ ตั้งแต่เช้าแล้วที่แม่โทร. มาบอกผมเรื่องที่จะมีลูกของเพื่อนสนิทแม่ย้ายมาอยู่บ้านหลังมือของผม เพราะน้องสอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกับผม ถึงแม้จะคนละคณะก็ตาม

เมื่อเช้า ด้วยความรีบผมก็ปฏิเสธไปแล้ว แต่แม่ก็คงไม่ฟัง ถึงตอนนี้ผมก็ยังคงเถียงกับแม่เรื่องนี้ไม่จบสิ้น

บ.เบื้อ : ไม่เอา ทำไมไม่ให้น้องมันเช่าหอเองล่ะแม่

ตึก ตึก

~ I'm Mynt ~

ไฉ่ป๋น เพื่อนสนิทของคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กันกระหึ่มคอกลั้วสีข้างของผมสองจึก พอผมเงยหน้าไปเหยียงมัน มันก็พยักพยิดหน้าไปมา แต่ผมก็ไม่ได้ใส่ใจ ก้มหน้าก้มตาพิมพ์ข้อความตอบกลับมารดาต่อไป

Mom : แกจะบ้ารึยังไง น้องตุลย์ยังเด็ก จะให้ไปอยู่หอนอกคนเดียวได้ยังไง เขาไม่ใช่คนเหนือ น้องไม่รู้วัฒนธรรมหรอก เกิดไปโดนใครแกล้งใครหลอกจะทำยังไง

ผมพรุลงมหายใจอีกครั้งหลังอ่านข้อความจบ เหมือนว่าน้องตุลย์คนนี่ของแม่จะมาจากสงขลา เป็นเด็กได้โดยกำเนิด ถึงแม้จะมีเชื้อสายจีนแบบที่ว่าต้นตระกูลของน้องได้สำเภามาเลยก็ตามที

แต่ถามจริง ๆ เถอะ นี่มันใช่ข้ออ้างที่จะต้องให้ผมผู้เป็นนักศึกษาแพทย์ปี 5 มาดูแลน้องวิศวะปี 1 เหรอ แค่เพราะกลัวว่าน้องจะไม่ชินกับวัฒนธรรมแบบคนเหนือเนี่ยนะ อะไรกันครับเนี่ย?!

บ.เปื้อ : ก็ให้น้องอยู่หอในมอไปสิครับ น้องจะได้มีเพื่อนใหม่ มีรูมเมตด้วย เด็กปี 1 ที่ไหนก็ทำงี้

Mom : เจ้ามีน! เพื่อนแม่เค้าไว้ใจให้เราดูแลน้องขนาดนี้ แกก็แค่ทำหน้าที่พี่ที่ดี มันจะไปยากอะไร

บ.เปื้อ : typing...

Mom : แม่ไม่สนแกแล้ว ไปรับน้องด้วย

“หมอบรมวุฒิ...ไหนลองสรุปเคสนี้ให้ผมฟังทีซี”

เหมือนเสียงฟ้าผ่าลงบนหัว เมื่อผมนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้กำลัง

ยืนอยู่ที่ไหน

กลางวงราวน์ด์เลย์นะสิ!

แม้แต่คุยกับแม่จนลืมไปเลยว่า กำลังราวน์ด์อยู่กับอาจารย์ หม่อมพ่อที่เคร่งครัดและค่อนข้างจะมีความอนุรักษ์นิยมเสียหน่อย ถึงขั้นที่ไม่อนุญาตให้นักศึกษาแพทย์หยิบโทรศัพท์มือถือขณะราวน์ด์ กับอาจารย์เลยด้วยซ้ำ

“อะ...เอ๋อ...”

ผมอ้าอึ้งยืนนิ่งเป็นเสापุ่น กวาดตาเล็กลุ่มองหาตัวช่วย พลันเหลือบไปเห็นบน เพื่อนรักที่เขยิบไปยืนอยู่หลังอาจารย์หม่อมแล้ว

“เคส ผู้หญิง สามสิบสองปี...”

ผมเหลือบมองป้ายชื่อมือของผู้ป่วยหญิงตั้งครรภ์บนเตียง แล้วแอบอ่านข้อมูลเบื้องต้นบนนั้นเล็กน้อย ตอนนีผมค่อนข้างจะเริ่มรนแล้ว ในหัวมันโล่งไปหมดเลยครับ

พอมองไ้อ้บน ก็เห็นมันทำท่าพุงกลม ๆ แบบคนท้องแล้วชุนี้ว สามนิ้ว ก่อนจะทำท่าชูสองนิ้วแล้วกำมือสองข้างจากนั้นก็ชูสองนิ้วอีกที

“อ้อ! G3P2002 ครับ!”

ผมพูดประวัติการตั้งครรภ์อย่างย่อโดยใช้ตัวเลขแทนจำนวนบุตรและจำนวนการตั้งครรภ์ที่ผ่านมาของคนไข้

“อ้อ”

อาจารย์หม่อมพ่อพยักหน้าเหมือนเปิดโอกาสให้ผมได้พูดต่อ ผมเหลือบตามองเพื่อนคนอื่น ๆ ในวงราวน์ด์ก็ไม่มีใครกล้าช่วยผมสักคน ทุกคนล้วนก้มหน้าก้มตามองปลายเท้าบ้าง เงยหน้ามองเพดานบ้าง ผมยังแอบเห็นพีเอกซ์เทิร์น ปี 6 กดมือถือดู TikTok อยู่

หลังอาจารย์ ช่าง ๆ กันก็ฟีนเทิร์น¹ ที่เล่นเกม ROV กับพีเรซิเดนต์² นั้นแหละครับ

“เอ่อ...ผู้ป่วยมาด้วยอาการ...”

ไฉ่บ่นเพื่อนรักเหลือกตามองบนหนึ่งที ก่อนจะเอามือกุมท้องตัวเองแล้วทำท่าเหมือนมีอะไรไหลร่วงออกจากกันมัน ผมจึงตอบไปว่า...

“เจ็บครรภ์ ร่วมกับถ่ายเหลวครับ!”

แปะ!

ไฉ่บ่นเอามือกุมหัวตัวเองแล้วส่ายหน้าไปมา เพื่อน ๆ ในวงราวน์ดีไปจนถึงเอกซ์เทิร์น อินเทิร์น และเรซิเดนต์ต่างเงิบ อึ้ง แล้วมองหน้าผมอย่างปลงตก

“ถ่ายเหลววังั้นเหรอมมอ”

อาจารย์หม่อมถามเสียงเย็น จังหวะนี้แหละครับที่ผมรู้สึกชนลูกวาบทั้ง ๆ ที่ก็ไม่ได้ปวดท้องอยากถ่ายอะไร มันเป็นความรู้สึกอึดอัดเหมือนถูกอาจารย์บีบคอด้วยสายตา

“อ้าว! หมอพาที มาทำท่าไปให้เพื่อนดูใหม่ซิ สงสัยหมอจะใบ้คำได้ผิดไปมากทีเดียวนะ”

ไฉ่บ่นเพื่อนรักทำหน้าซีด ยิ้มแหย ๆ ให้อาจารย์แล้วมายืนข้าง ๆ ผม พร้อมกับทำท่าซ้ำอีกทีแบบอาย ๆ

“ถ่ายเหลวปะป้ามิงสิ คนท้องมันก็ต้องเจ็บครรภ์แล้วมีน้ำเดินมัยละมิง”

บ่นมันพูดพึมพำกัดฟันกระซิบให้ได้ยินกันอยู่สองคน ผมรู้สึก

¹ แพทย์ใช้ทุน

² แพทย์ประจำบ้านหรือแพทย์ที่เรียนต่อเฉพาะทาง

ว่าตัวเองโง่สุด ๆ จนหนักเขabenหัวมาก ๆ ก็วันนี้แหละครับ

“สงสัยว่าหมอบรมวุฒิกับหมอพาทีคงจะใส่ใจ Clinical ของคนไข้มาก ๆ เลยสินะครับ ผมว่าลองทำเป็นรายงานเรื่อง Pre-eclampsia มาส่งให้ผมทีได้ะพุงนี้ ก่อนราวन्दเข้าดิมัย”

แห่ม ตอบว่าไม่ตีครับ ผมไม่อยากทำได้มัยละครับหมอมพอ~
“ครับอาจารย์”

“ครับอาจารย์~”

ผมกับไ้บ่นตอบรับก่อนที่เพื่อนในวงราวन्दรวมถึงอาจารย์จะเขยิบไปที่เตียงถัดไป

“อะไรของมิงเนียไ้บ่ือ แซตอะไรนักรหนา ซวยเลยเห็นมัย”

ไ้บ่นมันบ่นสมชื่อเลยครับ พออาจารย์ไม่สนบับ มันก็หันมากินหัวผมบับ ผมจึงยื่นโทรศัพท์มือถือไปให้มันอ่านแชตไลน์ที่ผมคุยกับแม่เอง

“โห! เรื่องแค่นี้เอง ทำอย่างกับว่าทุกวันนี้มิงนอนบ้านหลังมอ นักรอะ”

มันก็จริงของไ้บ่น ถึงผมจะมีบ้านอยู่หลังมอ แต่ด้วยความที่ผมเป็นนักศึกษาแพทย์ และคณะของผมก็ไม่ได้ตั้งอยู่ในมหา'ลัย ผมจึงแทบไม่ได้กลับไปนอนที่บ้าน และมักจะอยู่ที่หอของคณะ เพราะใกล้โรงพยาบาลและคณะมากกว่า

แต่ถึงยังไงผมก็ยังต้องกลับไปที่บ้านบ่อย ๆ เพราะต้องกลับไปให้อาหารคุณนรินดร์ สุนัขพันธุ์อลาสกันที่เลี้ยงไว้ตั้งแต่ปี 1 เนื่องจากแม่ไม่ยอมให้ผมเหงาที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว แม้ว่าป้าร้านอาหารตามสั่งบ้านตรงข้ามมักจะเป็นคนให้อาหารและช่วยเลี้ยงแทนผมก็ตาม แต่ยังไงผมก็ต้องไปเล่นกับคุณนรินดร์เพื่อช่วยคลายเหงาให้มันด้วยนั่นแหละครับ

“แต่แม่ก็อยากให้คุณไปดูแลน้อง มึงคิดว่ากูจะยังได้กลับมานอน
ห้องง่าย ๆ มั้ยล่ะ”

“ไอ้เบ๊อ น้องมันเป็นเด็กวิเศษนะโว้ย~ ปีหนึ่งอีกต่างหาก เด็ก
มันคงอยากรู้อยากลองชีวิตมหา’ลัยมากกว่า คิดเหรวว่ามันจะอยาก
ให้มึงมาคอยคุมอะ”

ก็จริงอย่างที่ไอ้บ่นพูด ผมคิดไปเองว่าต้องดูแลน้อง ความจริง
แล้วเราอาจจะคุยกันก็ได้เนี่ยว่าต่างคนต่างอยู่ ถ้าช่วยกันทั้งสองฝ่าย
พวกแม่ ๆ จะรู้ได้ยังไง

“เฮอ มึงฉลาด”

“มึงโง่เองหรือเปล่าครับเบ๊อ”

ผมมองมันด้วยหางตาแล้วก้มหน้ากดยุกยิกเข้าเฟซบุ๊กอีก
สักที อย่างน้อยก็ขอเห็นหน้าค่าตาน้องมันหน่อยแล้วกัน

ผมไม่มีเฟซฯ น้องมันหอรอกครับ แต่พอจะจำชื่อเพื่อนสนิท
แม่ของผมได้อยู่ มีอจิงกดไปที่เฟซบุ๊กของแม่ผม แล้วเลื่อนไปยังรูป
ที่แม่ถ่ายคู่กับเพื่อนสนิทเพื่อออกเดทไปตามเฟซฯ คุณป้ากิมหยง
แม่ของน้องตุลย์

“หล่อนะ”

บ่นชะโงกหน้ามาดูเฟซฯ ของคุณป้ากิมหยง ซึ่งแน่นอนว่า
ในเฟซฯ เต็มไปด้วยรูปของคุณป้าและว่าที่เพื่อนร่วมบ้านของผม

“อ้อ ก็หล่อนี่”

“แต่ดูสาวไปป้าวะ”

เพื่อนรักมารยาทดีพูดพึมพำพาลงหีบโทรศัพท์มือถือนผมไป
แล้วกดเข้าเฟซฯ ของตุลย์เพื่อไปส่องรูปแบบเต็ม ๆ นี่ใครกันแน่ที่
อยากใส่ใจน้องผมเนี่ย

“มึงดูดี เพื่อนน้องที่มาเมนต์เรียกน้องว่าแม่ด้วยอะ”

ผมเหลือบตาอ่านคอมเมนต์ได้รูปรูปหนึ่งก็เห็นว่าเป็นจริงตามนั้น จากรูปโพสไฟล์คนมาคอมเมนต์ก็ดูน่าจะเป็นเด็กมัธยมโรงเรียนเดียวกัน รุ่นราวคราวเดียวกันกับตุลย์

“ก็น้องเรียนโรงเรียนชายล้วน เขาคงจะเล่น ๆ กันหรือเปล่า”

“แต่ก็นะ เดียวนี้โลกเปิดกว้างจะตาย น้องจะเป็นลูกสาวคนใหม่ก็ไม่แปลก ดีชะอีก ภูจะได้พาน้องไปเปิดโลกชีวิตมหา’ลัย”

ผมทำหน้ากสึนไม่เข้าคายไม่ออกเล็กน้อย ได้น้องคนใหม่ไม่พอ ยังได้ว่าที่ลูกสาวของไต้ป่นไปอีก

เดิมทีป่นก็ไม่ได้ออกสาวอะไรขนาดนั้นหรือครับ แต่ถ้าหากสนิทกันมาก ๆ ก็จรรู้ว่ามันค่อนข้างจะแรดจนน่าหมั่นได้ ยิ่งถ้ามันได้ออดอ้อนผัวตัวเองอย่างไต้ท่าน เพื่อนร่วมรุ่นแต่คนละเวิร์ดกับผม จะยิ่งเพิ่มความน่าหมั่นได้ขึ้นไปอีกล้านเท่า

“สงสัยว่าหมอบรมวุฒิกับหมอพาทิจะไม่อยากเขียนรายงานแค่ฉบับเดียวไหม้ยครับ ถ้าเวลาเหลือมากขนาดนั้น ผมว่าเอาเรื่อง Post-partum hemorrhage ไปอีกสักเรื่องแล้วกันนะ”

ครับ

ต่อไปนี่ผมจะไม่ยื่นข้งไต้ป่นอีกแล้ว อยู่ด้วยกันที่ไร บรรลัยทุกที

[23.48 น.]

“กูให้มึงเล่นตาสูดท้ายแล้วนะเบ๊อ ไม่งั้นมึงทำรายงานไม่ทันแน่”

“แหม่ มึงเชื่อใน One Night Miracle ป่าว รายงานแค่นี้จ๊ีบ ๆ”
ผมนอนคิดว่าดโทรศัพท์มือถือยุกยิก ขณะที่ป่นก็นั่งทำรายงานไป ปกติแล้วผมกับป่นเป็นรุมเมตกันครับ แต่พอมันกับไต้

ท่านคบกัน ห้องนี้ก็กลายเป็นของผมแต่เพียงผู้เดียว วันนี้อุต
เจ้าของห้องอย่างบ่นเลยกลายมาเป็นแค่แขกรับเชิญที่ผมให้มันมา
นั่งป็นรายงานเป็นเพื่อนก็แค่นั้น

“ปากดีไปเถอะมึงอะ ทำให้ทันก่อนไปราวน์ด์แล้วกัน ภูเสร็จ
นี่ก็จะกลับไปนอนแล้ว”

ผมพยักหน้าหงิก ๆ ก่อนจะกอดมือถือเล่นเกมและไม่สนใจมัน
อีก ผมว่ารายงานแค่สองฉบับผมทำทันน่า

[07.18 น.]

ทันก็บ้าแล้วครับ!

ตอนตีสามผมเพลอหลับไป เลยตื่นมาป็นอีกทีตอนตีห้า นี่ก็
เพิ่งจะเขียนเสร็จพอดี ตอนนี้อยู่กำลังวิ่งไปส่งรายงานก่อนราวน์ด์
เข้าเนี่ยละครับ

อยากดำตัวเองเหมือนกันที่สร้างความตื่นเต้นได้ทุกวัน แต่
บังเอิญว่าผมเป็นคนหล่อมมากเลยต้องให้อภัยตัวเอง

“เกือบตายนะมึงอะ”

เพื่อนรักอวยพรแต่เข้าทันทีที่เห็นผมวิ่งกระหืดกระหอบมา
หยุดข้างมัน กาวันที่สวมอยู่ก็ตัวเดียวกับเมื่อวานนั่นแหละครับ ยัง
ไม่ได้อาบน้ำเลย แปร่งฟันทันทีดีแคไหนแล้ว

“วันนี้วันเสาร์น่า เดี่ยวค่อยกลับไปนอน สบายมาก”

ผมพูดพลางส่งยิ้มให้เพื่อนรัก มันบ่นเก่งได้สมชื่อจริง ๆ เลย
ครับ ผมเองก็ไม่ได้อยากชื่อเปื้อนหรือก เดิมก็ชื่อมิน แบบมีนเท่ ๆ มีน
คนหล่อมคู ๆ แต่เพราะเป็นเพื่อนสนิทคู่หูของไอบ่นมาตั้งแต่ประถม
จนสอบติดมาเรียนหมอด้วยกัน ชื่อเปื้อนก็กลายเป็นฉายาที่ติดตัวมา
จนกลายเป็นชื่อจริง บางทีแม่ผมก็เพลอเรียกแบบนั้น มีบ่นก็ต้องมี

เปื่อนั้นแหละครับ...ถึงแม้ว่าความจริงฉายานี้จะได้มาเพราะหน้าตา
ของผมล้วน ๆ ก็ตาม

“ทำหน้าที่เปื่อแต่เข้าเลยนะเปื่อ”

ไบข้าวเพื่อนร่วมวงรววนด์เดินมาทักผมพลางส่งยิ้มล้อ ๆ มา
ให้ นี่ก็อีกคน ไม่คิดจะช่วยกันบ้างเลยนะเมื่อวานนะ ก้มหน้าตัดเล็บ
เฉยเลย

“ลองทำรายงานสองฉบับในหนึ่งคืนดูนะไบข้าว”

“ฮ่า ๆ อันนี้ก็ช่วยมึงไม่ได้จริง ๆ นะเพื่อนรัก มึงทำตัวเองคะ”

ผมแบ่ปากให้มันหนึ่งทีก่อนจะก้มหน้าก้มตา

...ยีนหลับ

ครับ

เส้นทางสู่การเป็นหมอที่ดีต้องยีนหลับได้ครับ โดยเฉพาะใน
วงรววนด์ ยีนด้านหลังอาจารย์นี่ละ ที่ที่ปลอดภัยเป็นที่สุด วันนี้ผม
แย่งที่ยีนประจำของเอกซ์เทิร์นกับอินเทิร์นด้วยละครับ ไม่ไหวจริง ๆ
ผม่วงแบบตาปรือเบิกไม่ขึ้นแล้วครับ

[15.47 น.]

แสงแดดยามบ่ายส่องลอดผ่านมู่ลี่มากระทบลงบนตาผมจน
ต้องตื่นมาด้วยความรำคาญ กะว่าจะแค่ลุกมาปิดมู่ลี่ แต่พอแตะมือ
ลงบนจอโทรศัพท์มือถือที่เปิดระบบสั่นไว้ ก็พบกับนาฬิกาบอกเวลา
15.47 น.

อันนั้นยังไม่น่าตกใจเท่ากับ...

39 Missed call จากมารดาบังเกิดเกล้า!

และอีก 3 Missed call จากเบอร์ไม่คุ้น

หัวขาดแน่ ๆ ใ้อเปื่อ โทร. มาขนาดนี้ต้องมีคนตายแน่ ๆ และ

คิดว่าคนตายคนนั้นน่าจะเป็นตัวเองแน่แหละครับ

ตึง ตึง

ผมรีบใส่เกียร์ตีนมหาวิ้งลงบันไดบ้าน ลงกลอนล็อกประตูแล้ว
รีบตรงไปยังรถซิวคิสี่ขาวของตัวเอง

พอรวนดีเสิร์จก็รีบกลับบ้านมาอาบน้ำนอน กะว่าสักบ่ายจะ
ออกไปรอรับน้องที่สนามบิน แต่ดันเผลอหลับยาว แล้วยังปิดเสียง
มือถือตัวเองซะได้ นี่ยังไม่กล้าโทร. กลับไปให้แม่ตำเลยนะเนี่ย

ซ่า~

ผมหยุดยืนอยู่ตรงสนามหญ้าหน้าบ้าน รู้สึกว่าเท้าที่สวม
รองเท้าแตะอยู่มันชุ่มน้ำแปลก ๆ อย่ายบอกนะว่าเหยียบฉี่คุณ
นิรันดร์...แต่หมาตัวเท่ารถเข็นเด็กมันฉี่ได้จนชุ่มสนามหญ้าเลย
เหรอะวะ?

“จะไปไหนเหรอะครับพี่มิน”

ผมค่อย ๆ เยกหน้าซ้า ๆ มองตามเสียงทุ้มต่ำที่ยืนอยู่ไม่ไกล
ผู้ชายตัวสูงมีกล้ามเนื้อสมส่วน ใบหน้าได้รูปลงตัวไปกับเครื่องหน้า
ทั้งหมด มุมปากกระตุกยิ้มบาง ๆ ส่งให้ผม ผมสีน้ำตาลเข้มพอมี
แสงแดดยามบ่ายแก่ ๆ กระทบเป็นแบ็กราวนดีแล้วเหมือนกับน้อง
มันสาดออร่าใส่ผมเลยละ แสงของความหล่อเหลามันแยงตาจนผม
ทำได้แค่นิ่ง ๆ ทำหน้าไปเป็นเพื่อนคุณนิรันดร์ที่มายืนอยู่ข้าง ๆ
ในมือของอาคันตุกะถือสายยางรดน้ำต้นไม้ที่ผมคิดว่ามันดูเรียวขึ้น
หลังจากที่ผมปล่อยมันเหี่ยวเฉามาหลายวัน เรียกได้ว่าบ้านผมเนี่ย
ฝนยังตกบ่อยกว่าผมรดน้ำต้นไม้อีกครับ

“ตุลย์?”

น้องใหม่คณะวิศวะฉีกยิ้มกว้างให้ผมก่อนจะเดินไปปิดน้ำ
แล้วมาหยุดใกล้ ๆ คนที่ยิ้มน่ารักอยู่ตรงหน้าผม

ผมไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นผู้ชายตัวเล็กอะไรหรอกนะครับ แต่
น้องมันสูงกว่าผมก็แค่นั้น

“ครับ พี่มิน”

พูดจบน้องก็ย่อตัวให้ศีรษะอยู่ในระดับเดียวกับผม แล้วฉีกยิ้ม
กว้างอีกครั้ง เป็นยิ้มที่ยิ้มไปถึงดวงตา สาบานว่ามันเป็นยิ้มสดใส
แบบที่ว่า โลกมืดๆ นี่สว่างไปด้วยรอยยิ้มเดียวของน้องมัน เหมือน
ดอกไม้เจ้าๆ ในสนามหญ้าที่บ้านผมมันเบ่งบานไปด้วยเลยละครับ

เซี่ยยย

หล่ออะไรขนาดนั้นวะ ไหนว่าเป็นลูกสาวไงวะไอ้บ่น?!

ผมยืนมองชายแปลกหน้าบนโซฟาข้างๆ คุณนิรันดร์ที่ผมรู้สึกคุ้นเคยแบบแปลกๆ เด็กวิศวะปี 1 มหาวิทยาลัยเดียวกับผม ลูกชายของเพื่อนสนิทแม่ที่ผมก็พอจะรู้จัก เพราะสมัยก่อนตอนเป็นเด็ก บ้านของเราที่สงขลาอยู่ใกล้ๆ กัน ก่อนที่พ่อจะต้องย้ายมาทำงานที่จังหวัดทางภาคเหนือ แม่และผมจึงย้ายตามมาด้วยตั้งแต่ผมยังเด็ก ๆ

ผมอาจจะเคยเจอน้องมาก่อน...หรือเปล่า?

“แล้วมาถึงบ้านได้อย่างไรอะ”

ผมยื่นกอดคอผมมือเรียวของคนตรงหน้าที่ลูบหัวคุณนิรันดร์อย่างเอ็นดู ก่อนที่เจ้าสุนัขพันธุ์อลาสกั้นจะทิ้งตัวลงบนโซฟา นอนหงายให้ตุลย์เลื่อนมือลงไปเกาพุงให้

แหม! ไ้อ้หมารับแขก ผมก็ว่าเมื่อเช้าไม่ได้ยินเสียงเห่าเลย สักนิด จะต้อนรับคนแปลกหน้าง่ายดายอะไรแบบนี้ครับคุณนิรันดร์

“ดูคาคี้”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ แบบง ๆ แล้วชะเงว่ไปมองหน้าบ้าน
อีกครั้ง

รถมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์คันใหญ่สีดำแดงที่จอดอยู่นอกรั้วบ้าน
คือดูคาติอะไร่นั่นใช่มั๊ย

“เข้ามาเหรออ”

แค่ผมไม่ได้ไปรับที่สนามบิน น้องมันนั่งแท็กซี่ แกร็บคาร์ หรือ
ไม่ก็รถแดงมาก็ได้มั้ง ถึงขั้นต้องไปทำเรื่องเช่ารถเลยเหรออ...หรือน้อง
มันกะจะเอามาใช้เลย เหมือนที่ไอบั่นว่า ก็คงนั่งมั้ง อายุตั้งเท่าไหน
แล้ว คงไม่ต้องมีพี่ชายมาคอยขับรถรับส่งให้เหรอกนะ

“ฮ่า ๆ ไม่ใช่ครับ”

น้องมันไม่ตอบอะไรหรือคุยไ้อวดไปมากกว่านั้น ผมก็พอจะ
รู้ว่าบ้านของน้องค่อนข้างจะมีฐานะมาก เรียกได้ว่าเป็นตระกูลดัง
ในแถบภาคใต้เลยทีเดียวนะ ถ้าตุลย์จะซื้อรถสักคันก็คงไม่แปลกสำหรับ
น้อง แต่อาจจะมีประหลาดสำหรับผมนะสิ แต่ผมก็ขี้เกียจจะเข้าชู้กับ
เรื่องส่วนตัวของน้อง และน้องเองก็เพียงแค่หัวเราะแล้วยิ้มกว้าง
แบบน่ารัก ๆ จนเห็นลักยิ้มบนแก้มขวา

ผมเปลอจินตนาการว่า ถ้าเอามือไปจิ้มตรงลักยิ้มของน้องมัน
จะเป็นยังไงนะ ก่อนจะต้องสะดุ้งเมื่อดวงตาคู่นั้นกำลังมองประสาน
กลับมาที่ผม

คุณครับ ผมคิดไปเองมั๊ยว่าน้องมันชอบมองด้วยสายตา
แปลก ๆ ไม่เห็นเหมือนเวลาผู้ชายด้วยกันมอมกัสนักนิต

“เอ่อ...คือว่า...ปกติแล้วพี่ไม่ค่อยได้อยู่บ้านนี่เหรอก ถ้าตุลย์
มาอยู่ก็ดีแล้ว จะได้มีคนอยู่เป็นเพื่อนคุณนิรันดร์”

“อ้าว แล้วปกติพี่มีนอยู่ไหนล่ะครับ”

ผมได้บอกรียังว่าน้องมันเป็นผู้ชายที่มีความเท่ปน ๆ ไปกับ

ความน่ารักแบบเด็ก ๆ เหมือนสุนัขตัวโต ๆ เลย ให้นายเถอะ! ตอน
นี้ผมหยุดจ้องลึกลับกับริมฝีปากที่ฉีกยิ้มแทบตลอดเวลาไม่ได้เลย
เหมือนน้องมันพกความสดใสบนโลกนี้มาด้วย

“หออของคณะนะ ปกติต้องตื่นเข้าไปราวน์ด์ ถ้าอยู่หอมันยัง
ได้ตื่นสายอีกนิด”

เพราะหออของนักศึกษาคณะแพทยอยู่ในส่วนของโรงพยาบาล
มหาวิทยาลัย ทำให้ผมไม่ต้องรีบตื่นเช้าเพื่อขับรถออกจากบ้านไป
หาที่จอดในโรงพยาบาล ผมเลยไปอยู่หอกับรูมเมตอย่างไ้บ่นตั้งแต
ปี 4 แล้วละครับ

การราวน์ด์วอร์ด³ คือการเดินติดตามอาการของผู้ป่วยในหอ
ผู้ป่วยใน⁴ ทีละเตียง โดยหน้าที่ของนักศึกษาแพทย์ปี 5 ที่เดือนนี้วน
วอร์ดสูติ-นรีเวชอย่างพวกผม ก็มีหน้าที่ไปดูอาการหญิงที่มารอ
คลอด เพื่อนั่งจับเวลาท้องแข็งของมดลูก⁵ ซึ่งเป็นอาการของหญิง
ใกล้คลอด และบางวันก็ต้องเก็บเคสทำคลอดด้วย ต้องยอมรับเลย
ว่าสมัยนี้คนท้องลดลง เคสทำคลอดเองก็ลดลง บางที่ต้องแย่งเคส
กับนักศึกษาพยาบาลที่ก็ต้องเก็บเคสทำคลอดเหมือนกัน จนเกิดเป็น
ศึกษนาดย่อม ๆ เลยละครับ

สำหรับนักศึกษาแพทย์ปี 5 อย่างพวกผม จะว่าชีวิตสบายกว่า
ตอนปี 4 มั้ย ก็อาจจะใช่ เพราะมันใกล้ความเป็นแพทย์ไปอีกก้าว
หนึ่ง เรารู้อะไรมากขึ้น แต่สบายกว่าพี่นักศึกษาแพทย์ปี 6 หรือ
เอกซ์เทิร์นอย่างแน่นอน

³ Ward Round

⁴ IPD ward

⁵ Uterine contraction

ซึ่งชีวิตของปี 5 ในปีนี้พวกผม นักศึกษาแพทย์กว่าสองร้อย
ชีวิตต้องแบ่งกันเรียนเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละประมาณสิบคน แบ่งเรียน
วิชาละเดือน เดือนละวรรต⁶ เช่น เดือนนี้อยู่วรรตสูติฯ เดือนหน้า
อยู่วรรตเด็ก เดือนถัดไปอยู่วรรตศัลยกรรม เป็นต้น ก็วนไปแบบนี้
ทั้งปีจนกว่าจะครบทุกวรรตในโรงพยาบาลนั้นแหละครับ

“ไม่ไปไม่ได้หรอกครับ อยู่กับผมที่นี่ไม่ได้หรอก”

ตุลย์พูดพลางลุกขึ้นมาหยุดยืนตรงหน้าผม เมื่อยืนอยู่ใกล้ ๆ
กัน ความต่างของส่วนสูงระหว่างเราทำเอาผมเขิน ไม่ได้เขินน้องนะ
ครับ เขินในความสูงแบบประหัตสไตล์มินิมอลของตัวเอง ผมสูง
ตามมาตรฐานชายไทยนะครับ ก็ประมาณ 172 บวกลบ 2 แต่น้อง
มันสูงกว่าผมเกือบ 10 เซนติเมตร ทำเอาผมรู้สึกเหมือนโดนยื่นค้ำ
ศีรษะแปลก ๆ เวลานั้นองมายืนใกล้ ๆ

เด็กสมัยนี้โตไวจังวะ

“ขี้เกียจหาที่จอดรถในโรง'บาลอะ แต่พี่สัญญาว่าจะมาหา
บ่อย ๆ นะ”

ผมพูดพลางเดินถอยหลังเพราะตุลย์เดินเข้ามาใกล้ผมมากขึ้น
เรื่อย ๆ ไม่ได้กลัวอะไรนะครับ ผมอายุเยอะกว่าน้องเกือบห้าปี จะ
ไปกลัวอะไร แต่ความที่น้องสูงกว่า ตัวใหญ่กว่า พอเดินมายืนใกล้ ๆ
ด้วยสายตาและรอยยิ้มแบบนี้ ผมรู้สึกเหมือนโดนคุกคามจนทำตัว
ไม่ถูกแปลก ๆ

ก๊ก

รู้ตัวอีกทีแผ่นหลังของผมก็แนบติดกับผนังบ้านไปแล้ว จึง
ทำได้แค่เงยหน้ามองน้องที่เขยิบมาใกล้แล้วหยุดลงที่ระยะห่างสิบ

⁶ หอผู้ป่วย

เซ็นทรัลระหว่างเรา ตลุ่ยยิ้มมุมปากพร้อมกับสำรวจใบหน้าผมใกล้ ๆ และเป็นผมเองที่กำลังรู้สึกที่ตัวเองกำลังกระพือจูมูกหอบเอาลมเข้าไปด้วยความตื่นเต้นอยู่ ทั้ง ๆ ที่ก็ไม่รู้ว่าตื่นเต้นอะไร

ดีใจที่จะได้มีน้องชาย (หรือสาววะ?) กับเขาสักทีจั้นหรือไ้
เบือ?

ตึก ๆ ตึก ๆ

เป็นความเคยชินของผม ที่เวลาารู้สึกใจสั้นแล้วผมจะต้องจับซีพजरที่ข้อมือบริเวณโคนนิ้วโป้งของตัวเองด้วยความแผลอ

110 ครั้งต่อนาที จั้นหรือ?

หัวใจผมที่สภาวะปกติจะเต้น 60-70 ครั้งต่อนาที และเป็นอัตราของคนทั่วไปในสภาวะพัก แต่ตอนนี้กลับพุ่งไปที่ 110 พอ ๆ กับตอนวิ่งขึ้นตึกไปส่งรายงานอาจารย์หม่อมพ่อเลยนะนั่นนะ

“พี่มีนอยู่กับตลุ่ยไม่ได้หรือครับ...นะ”

ผมเป็นคนแพ้อะไรที่น่ารัก ๆ มาก ๆ เลยละ และตอนนี้ตลุ่ยเองก็ทำหน้าที่เหมือนคุณนิรันดร์ตอนขอขนมมาก ๆ เลยเหมือนกัน

“เอ๋อ...”

“เดี๋ยวผมอาสาขับรถรับ-ส่งพี่มีนเองนะครับ อยู่กับผมนะ”

ผมมันขี้ใจอ่อนด้วยสิ แถมนี่ก็น้องด้วย ไม่ใช่คนอื่นไกลสักหน่อย จะปฏิเสธยังไงได้ละ ขนาดโดนเพื่อน ๆ หลอก ให้น้องในสายรหัสมาหลอกให้ผมเบย์ แค่เห็นน้อง ๆ มาอ่อนผมก็จ่ายไม่อั้นแล้วครับ

แล้วคุณลองคิดว่าคณะแพทย์มันเรียนกันตั้งกี่ชั้นปี เลี้ยงสายรหัสที่ผมแทบจะจัดโต๊ะจีน!

จ้อออ~ ก็ผมแพ้อะไรไม่เอ็งนี่ครับ

“เอ๋อ...คือ”

ใครกกก~

ตุลย์ทำตาโตขึ้นเล็กน้อย ส่วนผมเองก็ยกมือหยิกพุงตัวเองไป
หนึ่งที จะมาร้องคำรามอะไรตอนนี้วะไอ้ลำไส้ แต่จะว่าไปวันนี้ผมก็
ยังไม่ได้กินอะไรเลยนี่นา

หึ ๆ

เสียงหัวเราะเบา ๆ พร้อมลมหายใจที่พุดออกมาปิดเส้นผมบน
ศีรษะของผมทำให้รู้ว่า คนตรงหน้าพยายามกลั้นหัวเราะมากแค่ไหน
“เดี๋ยวผมทำอะไรเบา ๆ ให้พื้มินทานดีมั๊ยครับ”

“ไม่ต้องหรอก บ้านตรงข้ามเราเป็นร้านอาหารนะ เดินไปสั่ง
ก็ได้กินแล้ว”

ผมพุดพลางทำท่าจะเดินไปเปิดประตูหน้าบ้าน แต่กลับถูก
เด็กตัวโตตึงชายเสื้อยืดด้วย ๆ ของผมเอาไว้เพื่อรั้งผม แต่เฮ้ย ๆ อย่า
ดึงแรงนะไวยี้ เสื้อตัวนี้ผมใส่มาตั้งแต่ ม. 4 อายุมากกว่าคุณนิรันดร์
ซะอีก ทุกวันนี้ผมแทบไม่กล้าซัก ก้าวซักแล้วจะเหลือแต่ป้ายยี่ห้อ
ผ้ามันเปื่อยจนแม่ผมเก็บเอาไปทิ้งหลายรอบ และผมก็แอบตามไป
เก็บกลับมาถูรอบ ด้วยความเปื่อยของเนื้อผ้า ผมเลยใส่ได้แค่ตอน
นอน ก็เสื้อมันนุ่ม ใส่สบายมาก ๆ เลยอะครับ

จำได้ว่าไปขโมยของไ้บ่นมาใส่ตอนไปนอนบ้านมัน ถามมัน
ว่าซื้อมาจากไหนก็ไม่ได้คำตอบ มันเองก็ไม่รู้ เพราะแม่มันซื้อให้
อีกที

แคว่กกก~

แล้วเรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อเกิดการยื้อยุดจุดเสื้อเน่า
ระหว่างผมกับตุลย์ เสียงทรมานใจก็ดังขึ้นจนพวกเราต่างหยุดชะงัก

“...”

“...”

ความเย็นเยียบตั้งแต่หลังไปจนถึงท้ายทอยทำเอาผมนิ่งไป
แล้วค่อย ๆ หันกลับมามองเด็กวิเศษตัวสูงซ้า ๆ ในมือเขามีเศษผ้า
สีขาวอยู่ ตูลย์ค่อย ๆ เปื้อนสลายตาจากมือเขามามองหน้าผม ใน
ดวงตามีแววตระหนกอยู่ในนั้น ผมทั้งอึ้ง ทั้งจุกอกเหมือนน้ำตาจะ
ไหล

พีบ

เสื้อที่สวมอยู่ถูกผมถอดออกทันที เพื่อพลิกดูความเสียหาย
ที่เกิดขึ้นจากการถูกระทำชำเราโดยแขกคนใหม่ที่บ้าน ผมคว้า
เศษผ้าในมือตุลย์มาถือไว้เพื่อเทียบกับรูโหว่กลางหลังเสื้อยืด

รู้สึกถึงน้ำตาที่รินจนขอบตาร้อน เหมือนกับของรักสลายไป
คามือ

“อะ...เอ่อ พีมีน ผมขอโทษนะครับ”

“...ไม่เป็นไร”

ผมยืนมองเสื้อเน่าอย่างสงบเพื่อให้อาลัยให้มัน ผมไม่โทษ
น้องหрок น้องคงไม่ตั้งใจ เสื้อมันก็เก่ามากแล้ว...ไม่เป็นไร ผมจะ
เก็บไว้เป็นผ้าเช็ดโต๊ะแล้วกัน อย่างน้อยก็ยังได้เห็นซากทุกวัน

“...”

ผมเงยหน้ามองตุลย์อีกครั้งหลังทำใจได้แล้ว แต่กลับพบว่า
คนเป็นน้องจ้องผมด้วยสายตาเหมือนคนหิวข้าว แถมแก้มสองข้าง
ก็ขึ้นสีแดงเรื่อจนผมง...น้องมันร้อนหรืออะ?

“ตุลย์เป็นไร”

ผมเดินไปใกล้ ๆ น้องเพื่อจะตรวจดูว่าน้องมีอาการผิดปกติ
อะไรหรือเปล่า มีไข้มั้ย? หรือว่าจะร้อนจริง ๆ

“พะ...พีมีนไม่หนาวหรือครับ”

ผมกะพริบตาบ๊อง ๆ กับท่าทางที่น้องเดินถอยหลังเข้าครัวไปจน

ติดโต๊ะทำอาหารกลางครัว ผมที่เดินตามเข้ามา ก็ก้มมองตัวเองที่ ถอดเสื้ออยู่และเหลือเพียงกางเกงบ็อกเซอร์สีดำ ที่ก็ย้ายไม่ต่างกับ กับเสื้อ พอเห็นสภาพตัวเองในตอนนี้อยู่พร้อมกับท่าทางของน้อง ก็ ทำเอาผมอึ้งมึน ๆ ปกติก็ถอดเสื้อเล่นกีฬากับเพื่อนเป็นบางครั้งอยู่แล้ว แถมตอนอยู่บ้านบางทีผมก็ใส่แค่กางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียวเดิน ไปมาด้วยซ้ำ ผมเลยไม่เคยคิดว่ามันผิดปกติอะไร จนลืมไปว่าตอนนี้ ตัวเองไม่ได้อยู่บ้านคนเดียวแน่แหละ

“ฮ่า ๆ โทษที ตกใจเหอ”

ถึงผมจะไม่ได้มีกล้ามเนื้อ ๆ ไว้ให้อวด แต่ความขาวและความ ลีนก็พอใช้ได้ล่ะครับ ฮ่า ๆ

ผมหัวเราะในใจก่อนจะสะดุดอีกครั้งกับสายตาแปลก ๆ ของ ตูลย์ ที่จ้องผมด้วยแววตาแปลกไป คล้ายเสือกกำลังมองเหยื่อ แต่ก็ แค่แวบเดียวก่อนที่จะกลายเป็นสายตาน้องหมาเหมือนเดิม

“พี่มีน้ำไปอาบน้ำแต่งตัวเถอะครับ เดี่ยวผมทำอะไรให้ทาน รับรองว่าพอลงมาก็ได้ทานเลย”

น้องไม่ฟังว่าผมจะพูดอะไรหรือมีท่าทีแบบไหนต่อ เพราะเขา หันหลังไปหยิบผ้ากันเปื้อนลายการ์ตูนรูปสุนัขที่แม่ซื้อมาทิ้งไว้ให้ ยอมรับเลยว่าผมแทบจะไม่ได้เข้าครัวหรือใช้บริการครัวบ้านตัวเอง เลยด้วยซ้ำ ถึงแม้ว่าแม่จะซื้ออุปกรณ์ทำอาหารไว้ให้จนครบครันและ ยังให้ป่าแม่บ้านที่มาทำความสะอาดบ้านอาทิตย์ละครั้งคอยเติม พวกอาหารแห้ง ผักสด และเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ให้ก็ตาม แต่ตู้เย็นสำหรับ ผมคือมีไว้แช่น้ำเปล่าและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เท่านั้น

“งั้นเดี๋ยวพี่มานะ”

ผมตอบรับไป แต่น้องก็ไม่หันมาคุยอีก...หรือน้องจะตกใจ จริง ๆ วะเนี่ย โถ~ ขวัญเฮียขวัญมานะหนู สงสัยไม่เคยเห็นกล้ามเนื้อ

เท่ ๆ ของผู้ชายคุณ ๆ แบบพีเบ็อ

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยผมก็เดินลงมาจากชั้นสอง
 ของบ้าน สิ่งแรกที่ปะทะเข้าจมูกคือกลิ่นของมามา แต่ผมก็ไม่รู้จะ
 บรรยายยังไง มันเป็นกลิ่นมามาแบบผู้ดีอะครับ เหมือนเวลาดู
 รายการอาหารในทีวีเลย แค่เห็นภาพก็รู้ว่าต้องอร่อย แต่แค่
 ผมสัมผัสทางประสาทการรับกลิ่นยังรู้เลยว่าต้องอร่อยมากแน่ ๆ

เมื่อเดินเข้ามาในโซนครัว ถ้วยมามาสองถ้วยก็ถูกวางลงตรง
 หน้าด้วยฝีมือของเซฟตุลย์ ผมนั่งลงฝั่งตรงข้าม แล้วสูดกลิ่นมามา
 ต้มยำเข้าไปอีกครั้ง หอมจนแบบ...ฝันอยู่หรือเปล่าละ

“นี่ครับ”

น้องรีบหยิบตะเกียบให้ผม ก่อนที่ผมจะเปลือยกถ้วยมามา
 กรอกปากตัวเอง คือหน้าตามันดูดีมากจริง ๆ ครับ ผมไม่รู้ว่าน้องไป
 ชูดกั้กับหมูและผักมาจากชอกมูมไหนดของตู้เย็น แต่ผมรู้สึกว่านี้มัน
 ดูดีกว่ารูปบนซองมามาซะอีก

“เป็นไงครับ”

คุณเซฟถามผมอีกครั้งด้วยสีหน้าคาดหวังคำตอบ ผมจึงวาง
 ตะเกียบลงแล้วทำหน้าตื่นตัน

โคตรรร อร่อยยย จริง ๆ นะ แบบ...อร่อยจริง ๆ อะคุณผู้
 ชัมมม

“อร่อยอะ แบบอร่อยเลย”

ผมพูดออกไปได้แค่นั้น เพราะไม่รู้จะชมยังไง ผมไม่ใช่คนปาก
 หวานหรอกครับ ผมสรรหาคำพูดมาพูดให้คนพอใจไม่เก่ง

“พื้มีนชอบผมก็ดีใจแล้วครับ”

น้องมั่นใจว่าพาลางกั้หน้ากินมามาในถ้วยตัวเองต่อไป ส่วนถ้วย

ของผมอะ...หมดแล้ว

“...”

“เชื่อแล้วครับว่าพี่มีเงินชอบมาก...ให้ผมทำให้เพิ่มอีกด้วยมั๊ย
ครับ”

ผมยิ้มเงินแล้วเกาแก้มตัวเองเบา ๆ ไม่รู้ว่าเพราะหิวหรือมัน
อร่อยเกินไป ถึงได้กินหมดอย่างรวดเร็วชนิดที่ว่าพ่อครัวยังไม่ทันได้
ถอดผ้ากันเปื้อนก็กินจนหมดถ้วยไปแล้ว

“ถ้าได้ก็ดีนะ”

ฮ่า ๆ ๆ ผมเงินอะ แต่มันอร่อยจริง ๆ นะคุณ

“ได้ครับ...แต่ถ้าพี่มีเงินอยากจะทานอาหารฝีมือผมทุก ๆ วัน
ก็ต้องมาอยู่ด้วยกันนะครับ”

เฮ้ย! เด็กมันร้ายวะ เด็กมันอ่อยอยู่หรือเปล่านะ...แต่ว่าพอ
มาคิดดูแล้ว ผมก็มีแต่ได้กับได้นี่นา มีคนรับ-ส่ง แถมยังมีคนทำ
อาหารให้กินอีก

“อือ ก็ได้”

“เย!”

ตุลย์ฉีกยิ้มกว้างก่อนจะสวมผ้ากันเปื้อนกลับไปเหมือนเดิม
แล้วเดินกลับไปหน้าเตาอีกครั้ง

ผมนั่งมองแผ่นหลังของน้องและจ้องตรงไปหลังกว้าง ๆ นั้น...จะ
ว่าไปก็มีความเป็นแม่บ้านแม่เรือนเหมือนกันนะเนี่ย

เอวาระ! ลองมีน้องเป็นของตัวเองสักครั้งวะได้เปื้อน

เสียงดนตรีเพลงภาษาเหนือริมิคซ์กับบีตหนักๆ ดังก้อง
ฝ่าซ็อดังของจังหวัด และแน่นอนว่าเป็นฝ่าขึ้นชื่อที่ใครมาเที่ยว
จังหวัดนี้ย่อมต้องมีร้านนี้อยู่ในลิสต์

“เคยเที่ยวฝ่าบรียัง”

ผมขยับไปถามตุลย์ที่นั่งใกล้ๆ ตอนนี้โต๊ะเรามีแค่ผมกับน้อง
เรียกได้ว่าต้องมาจองโต๊ะก่อน ไม่อย่างนั้นไม่มีที่นั่งแน่ๆ ส่วนพวก
เพื่อน ๆ เดี่ยวหลังจากรวนดเียนเสร็จก็คงตามมา วันนี้ผมอยากดื่ม
นี่ครับ พรุ่งนี้ไม่ต้องไปรวนดเียนเข้าด้วย อีกอย่างก็ถือว่าพาน้องมา
เปิดประสบการณ์

“พีมีน...ผมยังไม่ยี่สิบ”

น้องกระซิบตอบกลับมา เล่นเอาผมต้องนั่งคำนวณอายุใหม่
อีกที น้องตุลย์อยู่ปี 1 แปลว่าอายุคงประมาณ 18-19 ปี เอ้า! ละ
ตอนเข้าร้านการ์ดปล่อยมาได้ไงวะ จะว่าไป การ์ดได้ดูบัตรมัธยมดีกว่า
ตอนนี้ผมอายุ 23 ย่างเข้า 24 แปลว่าผมกับน้องอายุห่างกัน

เกือบ 5 ปีเลยนะ! โหวว~ เด็กน้อยของเฮียเบื่อกอ ยิ่งมองก็ยิ่งน่า
ทะนุถนอม น่าเอ็นดู

“จ้ะ...อย่าฟ้องมานะ”

ถ้ามัน้องตุลย์รู้ แน่นอนว่าแม่ผมเองก็คงมาระเบิดลงที่ผม
แน่นอน โทษฐานทำน้องเสียคน

แต่ชีวิตมหา'ลัยอะแม่ คนเราจะได้ใช้ชีวิตแบบนี้สักกี่ปี พอ
ทำงานก็จะเที่ยวน้อยลงเองนั่นแหละ ขนาดผมอายุปี 5 แล้วทั้งๆ ที่
ก็ถือว่าเป็นนักศึกษาอยู่ แต่แทบจะเที่ยวผับไม่ไหวแล้วครับ ถ้าไม่
เอาเวลาไปนอน ก็คงไปนอนให้เขานวดหลังให้อะครับ ปวดหลัง
ไม่ไหว

“ไม่ฟ้องครับ ๆ แต่ผมขอไม่ดื่มดีกว่า”

อู้วว~ คุณี่สิ! น้องผมละ เด็กดี~ เอาซะผมรู้สึกผิดเลย

“จ้ะก็อดแนะนำบักเกตของร้านนี้เลยสิ”

ที่นี้มีบักเกตหลายแบบที่ขึ้นชื่อและนักท่องเที่ยวนิยมมาโดน
ครับ จะมีให้เริ่มกินทีละเลเวล ตั้งแต่แสงสว่าง จนถึงเลเวลสุดท้าย
คือเมนูแสงสุดท้าย ที่จะเริ่มจำหน่ายตอนห้าทุ่ม ถ้าใครอยู่รอดจนถึง
ตอนนั้นแล้วไม่ร่วง ผมว่าไม่ใช่คนแล้วครับ...เทพเจ้าชัด ๆ

“นั่งมองพี่มีนดื่มก็พอแล้วครับ”

น้องมันว่าพลาสสงี่ยมน่ารักจนเห็นลักยิ้มให้ผมอีกครั้ง

เออ...น่ารักจริง ๆ ด้วยวะ ผู้ชายมันน่ารักขนาดนี้ได้ด้วยหรอ
ไม่ใช่แค่หน้าตาที่หล่อเท่ป็น ๆ น่ารักเหมือนสุนัขพันธุ์โกลเดน แต่
น้องมันนิสัยน่ารักจริง ๆ ด้วย เพราะเท่าที่ผมเคยเจอคนรุ่นราวคราว
เดียวกับตุลย์ เดียวนี้แทบจะไม่มีใครใช้หางเสียงกับผมด้วยซ้ำ...หรือ
เพราะผมมันไม่น่าเคารพวะ

“ได้เลย ดีเหมือนกัน ให้ตุลย์ขับรถ”

“ว่าไงไอ้เปื้อ วันนี่ไม่ทำหน้าที่เหม็นเปื้อละเหรอ”

“นั่นดิ ครูะริกระรี นำหมั้นไส้”

ไอ้ที่ปาล์มกับไอ้คิมเดินมาแตะผมคนละทีก่อนจะเดินมา นั่งที่ของตัวเอง พวกมันเป็นอะไรกับผมกันมากมัยเนี่ย เจอทีไรก็แตะตลอด เหมือนที่บ้านพวกมันขายขนมครก แตะกูเก็งเก็ง! ถ้าไม่บอกว่าเป็นเพื่อนกัน คนคงนึกว่าพวกมันเกลียดขี้หน้าผมอะครับ

“กว่าจะเสด็จมากันได้นะพวกมึง”

“พวกกูอยู่เวิร์ดเมต มึงคิดว่าพวกกูจะรวานด์เย็นเสร็จก็โงง”

ไอ้ที่ปาล์มกับไอ้คิมวนอยู่เวิร์ดเมตหรือเวิร์ดอายุกรรมครับ แน่นอนว่าจำนวนคนไข้มักจะเยอะกว่าเวิร์ดอื่นเป็นธรรมดา กว่า จะรวานด์เสร็จทีก็เล่นเอาเย็นกันจนขาแข็งนั่นละ เริ่มรวานด์สี่โมงกว่าจะเสร็จก็หกโมงบวก ๆ โนนละ บางทีก็ช้าเพราะต้องทำเวิร์ด-เวิร์กอย่างพวก เจาะท้อง⁷ เจาะหลัง⁸ เจาะปอด⁹ เพื่อเอาน้ำจากร่างกายคนไข้ไปส่งตรวจทางห้องปฏิบัติการอะครับ

ส่วนที่เรียกไอ้ที่ปาล์มว่าพี่ทั้ง ๆ ที่อยู่ปี 5 เหมือนกันก็เพราะว่าความจริงแล้วมันเป็นรุ่นพี่ผมสองปี จำได้ว่าตอนผมเข้าปี 1 มันยังเป็นประธานเชียร์ชั้นปี 3 อยู่เลย ส่วนเรื่องที่มันซ้ำชั้น อันนี้ผมก็ไม่ทราบเพราะอะไร รู้แค่ว่ามันดรอปไปปีนึงเพื่อไปหาแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตหาเหวอะไรก็ไม่รู้ของมัน ถ้ามัน มันก็ตอบเฉฉไปเรื่อยอะครับ เลยขี้เกียจจะอยากใส่ใจมันแล้ว

“นี่ตุลย์ น้องกู”

⁷ Abdominal paracentesis

⁸ Lumbar puncture

⁹ Thoracentesis

“หวายยย ใช้น้องเหรอออ มึงลูกคนเดียวไม่ใช่?”

ผมถอนหายใจกับคำพูดไอ้คิมทันที ส่วนตุลย์ก็นั่งหัวเราะ
แห้งๆ ช้างๆ ผม เอาจริง ๆ คือต่อให้ผมมีแฟน ผมก็ไม่เคยคิดจะพา
มาให้พวกเพื่อนรู้จักหรอกครับ คุณดูเพื่อนผมแต่ละคน มันปกติกัน
ที่ไหน หัวจะปวด...ถ้าพาสวามารู้จักคนพวกนี้เนี่ยคงถือว่าเป็นวิธีบอก
เล็กทางอ้อมอะครับ

“ลูกเพื่อนแม่กูครับ! เพิ่งจะเข้าปีหนึ่งวิศวะ น้องมาอยู่บ้าน
หลังมอ”

“อ้อออ”

ไอ้พีปาล์มลากเสียงยาวแล้วมองตุลย์ตั้งแต่หัวจดเท้าอย่าง
พิจารณา ทำเอาผมรู้สึกหงงน้องขึ้นมาทันที

ไว้ใจไม่ได้เลยครับ ไอ้พีปาล์มมันเป็นเกย์ แบบเกย์ที่ไม่ใช่ตุ๊ด
และไม่ใช่กะเทยอะคุณเข้าใจมั๊ย มันไม่ได้ออกสาว แต่เพราะสนิท
กันถึงรู้ว่ารสนิยมมันคือชอบผู้ชาย โดยเฉพาะผู้ชายแบบไอ้คิม ตีๆ
ขาวๆ หุ่นดี ๆ แบบนั้นละสเปกอิพีปาล์ม ซึ่งผมก็ไม่รู้ว่ามันสองคน
มีซั่มติงรองอะไรกันมั๊ย แต่เท่าที่รู้ ไอ้คิมก็เหมือนจะมีแฟนอยู่แล้ว
แต่อยู่กันคนละคนละ

“อย่า...”

“ตุลย์ชอบผู้ชายมั๊ย”

ไม่ทันทีผมจะได้เอ่ยปากห้ามมันทะเลมน้องผม พีปาล์มมัน
ก็เปิดประเด็นก่อนเลยครับ เล่นเอาซะตุลย์กับผมทำหน้าเล็กลักกัน
ขึ้นมาทันที พีเอ๊ย! มึงก็ถามตรงไป!

“ฮ่าๆ ต้องถามว่าผู้ชายคนไหนครับ ผมไม่ได้ชอบผู้ชาย
ทุกคน”

ผมเลิกคิ้วขึ้นกับคำตอบเชิงถามกลับของน้องทันที นี่มันคือ

การตอบรับกลายเป็น หรือเปล่านั้นองมันก็ชอบผู้ชาย ผมรู้สึกแปลก ๆ ขึ้นมาทันที

เอาจริง ๆ คือผมก็โอเคกับทุกเพศเลยนะครับ ผมรู้สึกว่าคนเราจะคบกับเพศไหนมันไม่สำคัญ เพราะมันก็แค่ความรู้สึกกรัก มันไม่แบ่งเพศอยู่แล้ว แต่แค่ผมยังไม่ได้พิศวาสผู้ชายด้วยตัวเอง และยังมีใจชอบในส่วนโค้งเว้าของผู้หญิงอยู่ก็เท่านั้น

...แต่ผมก็ไม่ได้จะปฏิเสธว่าในอนาคตคนที่ผมจะตกหลุมรัก จะไม่ใช่ผู้ชายนี้ครับ

“...แบบไอ้เบ๊อ่ะ ชอบมัย”

เสียงเย็น ๆ หนึ่ง ๆ ไม่แสดงความรู้สึกอะไร แต่ผมที่เป็นเพื่อนกับมันมาหลายปีรู้เลยว่านี่คือมันกำลังกวนตีนผมชัด ๆ

“มึงมาตอนไหนเนี่ยไอ้ฟลินท์”

ไอ้คิมหันไปถามคนมาใหม่ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผมตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ ฟลินท์มันชอบทำตัวเหมือนผีครับ สมฉายา **‘ปีศาจแพทย์-ศาสตร์’** ในคณะหาตัวมันยากมาก ๆ ครับ แทบไม่ได้เข้าเรียน แต่ได้ท้อปเกือบทุกวิชา

ฟลินท์ ถือเป็นแรร์ไอเท็มของคณะ หาตัวมันยากมากกก ชอบแวบไปแวบมา ผลุบ ๆ โผล่ ๆ ภาระหนึ่งหนูท้อในคณะ แต่คุณรู้มั๊ย ไอ้ฟลินท์เป็นถึงเดือนมหา'ลัยปีผมเขียนนะ สาว ๆ กรีดกรีดมันกันใหญ่เลย แต่ใครจะรู้ว่าความจริงมันเป็นคนไม่มีความเป็นมิตรเลยสักนิด

ครอบครัวมันเป็นถึงหม่อมมีเชื้อเจ้าอะไรแนว ๆ นั้น ผมก็รู้แค่ว่าบ้านมันนอกจากจะรวยเพราะทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และอื่น ๆ แล้ว ก็ยังถือว่ามีอิทธิพลที่ใคร ๆ ก็เกรง แม้แต่อาจารย์เองก็ไม่เคยกล้าว่าเรื่องที่มันโดดเรียนเลยครับ ไม่รู้ว่าไม่กล้าว่าเพราะ

ครอบครว้มัน หรือเพราะรังสีทะมึน ๆ น้ากลว้ ๆ ที่มันชอบแผ่อก
มา แต่ผมมันใจว้ว่าเป็นเพราะมันไม่เคยอยู่ให้อาจารย์ด้ามากกว้

ถึงบ้านมันจะย้งใหญ่ มีฐานะ...แต่ก็แปลกที่มันไม่เคยกลับ
บ้านมันเลยนะคร้บ เท้าที่รู้จกมัน มันบอคว้ห่มอมพ้อเกลียดมัน...
โถ~ คุณคร้บ เพื่อนพุดมาขนาดนี้ ถึงจะอยากเสือกมากแค้ไหน แต่
ผมก็ไม่กล้าซ้กใช้ต่อแล้วคร้บ

“ม้งอย่าซ้กประวัติน้องกูเยอะ น้องย้งเด็ก”

ผมเอ่ยปรามเพื่อน ๆ เห็นตุลย์เป็นคนใช้กักรีย้งง ซ้กประวัติ
อย่างกับกำลังซ้กอาการคนไข้ จะอยากรู้ละเอียดไปเพื่อใคร

“ม้งจะบอคว้ น้องย้งไม่สุก กินน้องย้งไม่ได้งั?”

ดูไอ้พีป้าล้ม มันย้งไม่ยอมหยุด แค้นี้ผมก็ไม่กล้าหันไปมอ
หน้าน้องตรง ๆ แล้วคร้บ ไม่รู้ว่าน้องมันจะทำหน้าย้งงอยู่ ตุลย์
จะเกร้งที่โดนเพื่อนผมแวมย้งเนี่ย

“หี...ม้งนั่นแหละจะโดนกิน ไอ้ง้าว”

พลินท์พุดพึมพ้าแต่ดงแบบได้ยินทั้งโต๊ะอะกวุว่า ผมหันขว้
ไปมอหน้ามันที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ซ้แล้วเทบักเกตลงแก้วของตัวเองโดย
ไม่สนใจผมอีกเลย ไอ้พลินท์น่าจะมีแค่ผมคนเดียวที่เป็นเพื่อนสนิท
ของมันคร้บ มันหวงผมย้งกว้ว้อะไรดี มีสาว ๆ มาเกาะเกาะผม มันก็
ไล่ให้แบบไม่ต้องขอความเห็นจกผมเลยด้วยซ้้า จนไอ้คิมและ
เพื่อน ๆ ผมคนอื่นย้งชอบแวมย้งว่าผมกับมันเป็นเฟรนด์ไชนกันหรือ
เปล้า

เป็นก็เหี้ยละคร้บ มันกะจะให้ผมอยู่โสด ๆ เป็นเพื่อนมันนั่น
แหละ มันบอคว้ผมมีแพนแล้วการเรียนดรอปป เวลาให้มันกั้น้อยลง
ถามค่านะเพื่อนรัก อย่างกับม้งมีเวลามาอยู่กับกูอะ อาทิตย์นึ่งจะ
เห็นหน้าเห็นหนวดมันสักก็ซ้้วโม่ง ผมจะบ้้าตาย

“ตุลย์ยังไม่ได้ตอบคำถามพลินท์เลยนะ...ชอบแบบไอ้เปื้อน
มัย?”

ไอ้ที่ปาล์มยังวกกลับมาเรื่องเดิมครับ ผมหันไปมองตุลย์ กะ
ว่าน้องคงจะทำหน้าเล็กลัก แต่เปล่าเลย น้องมันมองหน้าผมแล้ว
ยิ้มกรุ้มกริม ก่อนจะยกแก้วน้ำอัดลมดื่มแล้วไม่ได้ตอบคำถาม

“พวกมึงทำไรน้องไอ้เปื้อน”

บ่นเพื่อนรักเดินมาหย่อนก้นนั่งข้างตุลย์ พร้อมกับไอ้ท่าน
สามีมันที่ทำหน้าว่างนอนแบบไม่ไหว ตอนนี้อั๊บบ่นวนวอร์ดสูติ-
นรีเวชเหมือนกับผมที่ค่อนข้างจะว่างสุดแล้ว ส่วนไอ้ท่านแฟนมัน
วนวอร์ดศัลยกรรมที่อยู่เวรแทบจะวันเว้นวัน มันจะอดนอนก็ไม่
แปลก

“ป่าวว ไอ้คุณพลินท์มันถามก่อน”

ไอ้ที่ปาล์มโยนไปให้ไอ้พลินท์ทันที ซึ่งไอ้ตัวต้นเหตุก็ทำหน้า
ไม่รู้ไม่ชี้ ยกแก้วดื่มคนเดียวเงียบๆ

“มึงแก๊งเด็กไอ้เปื้อนอีกแล้วเหรออ”

บ่นพูดพลางส่ายหน้าเอือมๆ เห็นมัยครับ ใครๆ ก็รู้ว่าไอ้
พลินท์ชอบหวงก้าง ผมไม่ได้คิดไปเองคนเดียวสักหน่อย

“ใครเด็กไอ้เปื้อน”

โอเค วันนี้พวกเราจะคุยกันจบสักเรื่องมัย ผมเริ่มไม่แน่ใจ
เพราะคนมาใหม่อย่างไอ้ปกป้องมันยื่นหน้าข้ามไหล่ผมมามองผม
กับตุลย์สลับกันไปมา แล้วยิ้มกวนบาทาก่อนจะหย่อนก้นนั่งลงแทรก
ระหว่างผมกับตุลย์ทันที โถ! ไอ้มารยาทงาม!

ปกป้อง เป็นเพื่อนคณะวิศวะตั้งแต่พวกผมอยู่ปี 1 เลยครับ
รู้จักกันเพราะงานบอลประเพณีวิศวะ-สวนดอก ตอนนี้น้องก็เรียนจบ
และทำงานมาได้ปีกว่าแล้วในบริษัทของพ่อมันเองนั่นแหละ เพื่อน

คนอื่นแยกย้ายกันลงไปทำงานแถวใต้ แถวชลบุรีกันหมด ส่วนมันก็ยังคงทำตัวกาก ๆ วนเวียนเป็นเจ้าที่อยู่แถวคณะมันนั่นแหละ น้อง ๆ ในคณะวิศวะก็ยังคงมีความเคารพให้มันอยู่ เพราะบ้านมันถือเป็นคนสปอนเซอร์หลักของคณะเวลามีกิจกรรมของมหา'ลัย

“นั่งหัวโด่ข้างมึงนั่นไง แหกตาตุ๋นสิครับ”

ผมพูดพลางกรอกเหล้าเข้าปาก สุดจะเอือมกับเพื่อนแต่ละคน คิดถูกหรือคิดผิดวะที่พาน้องมาให้คนพวกนี้รู้จัก

“เฮ้ย! หล่อวะ เดี่ยวนี้สเปกมึงดูดีขึ้นเยอะนะ”

โอ้ยยย! หัวจะปวด ใ้ปกป้องว่าพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ แล้วยังไม่หยุดพิจารณาตุลย์ที่ก็ยืมรมบกกาก ๆ ของพวกผม

“น้องกูครับ! น้องคณะมึงด้วย”

“อ้าว! งั้นยังโคตรหล่อเลยครับน้องรัก”

“เดี๋ยวนะ! ตูลย์ไปเป็นน้องรักมึงตั้งแต่เมื่อไหร่ครับเพื่อนปiong”

ผมทำหน้าที่เหวอเล็กน้อย ส่วนใ้ปกป้องก็กอดคอตุลย์โยกไปมา เสมือนพี่น้องที่พลัดพรากกันไปนานได้กลับมาเจอกันสักที แต่เห็นแบบนี้ผมก็สบายใจขึ้นเล็กน้อย ถ้าใ้ปกป้องมันรู้จักตุลย์ อย่างน้อยก็มีคนคอยดูแลน้องผมเวลาที่คลาดสายตามผมไปได้ แบบนี้ผมจะได้หายห่วง

“เตะบอลมั้ยตุลย์”

ใ้ปกป้องมันไม่สนใจผมแล้วครับ และไม่ปล่อยให้ใครได้ถามอะไรน้องของผมอีกต่อไป มันจองตัวตุลย์แล้วชักชีวประวัติของตุลย์เหมือนจะเอาไปทำวิทยานิพนธ์เลยครับ พวกผมเองก็เลิกสนใจสองพี่น้องเอนทานิเยร์แล้วก้มหน้าก้มตากระดกเหล้าเข้าปากกันต่อ วันนี้ต้องกินไปจนแสงสุดท้ายให้ได้!

ผมกำลังยืนเดินกับสาวสวยตัวเล็กที่มาลากผมไปเดินกับเพื่อน ๆ ที่โต๊ะเขา ตอนนี่เรียกได้ว่ามีน ไฟวิบวับรอบตัวกับกลิ่นน้ำหอมจากตัวพวกเธอ ผสมแอลกอฮอล์ที่ถูกลำเลียงเข้าปากโดยพวกสาว ๆ ทำเอาผมมีนไปหมด ความรู้สึกบนเนื้อตัวรับรู้ได้ว่าถูกลวนลามลุ่มไปมาจนเสียวท้องน้อยวาบ ๆ

“พี่เบื่อนี้เวลายิ้มน่ารักมาก ๆ เลยนะคะ”

ผมยิ้มให้สาวน้อยที่ผมจำชื่อไม่ได้กว้างขึ้นกว่าเดิม เธอใช้สองแขนโอบรอบคอผมไว้ แล้วพยายามยึดตัวเอาหน้าเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

หมีบ

บ่าผมถูกยึดไว้ก่อนจะกระซกให้หันหลังไปมองคู่สนทนา แต่มันเร็วไปจนผมทรงตัวไม่อยู่ เหมือนพื้นมันยวบยาบไปหมด

คนตรงหน้าคือเด็กใหม่ที่มาอาศัยอยู่บ้านผมนี่นา มองน้องผ่านไฟสี ๆ แบบนี้แล้วหล่อจังวะ

“ตุลย์~”

“พี่มีน... พี่ฟลินท์ให้ผมไปสั่งน้ำ”

ไอ้ฟลินท์อีกแล้ว มันใช้น้องกูไปทำอะไรแผลง ๆ อีกปะเนี่ย แต่แค่ไปซื้อน้ำ น้องมันจะเดินมาบอกทำไมวะ ผมไม่ได้ไล่ตุลย์หรือกผละตัวเองออกจากสาวน้อยที่ทำหน้าไม่พอใจแวบหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าทันทีเมื่อหันไปเห็นน้องผม ทำเอาผมต้องลากตุลย์ให้เดินออกห่างจากโต๊ะนั่น

ลวนลามผมได้ แต่ห้ามลวนลามน้องผมครับ!

“อืม น้ำอะไรอะ”

“น้ำชาลำป่น”

“!”

“...พี่พลินท์บอกว่าต้องเอาที่มีนไปด้วย น้ำนี้มันสั่งคนเดียวไม่ได้”

ไอ้เหี้ยพึนนน!

ผมถอนหายใจยาว แล้วสะบัดหัวหลาย ๆ ทีให้หายมีน ลอบเห็นรอยยิ้มมุมปากของคนตัวสูง ก่อนที่ผมจะเดินมุ่งไปยังโต๊ะตัวเองทันที

“ไอ้พลินท์ มึงใช้น้องกูไปซื้อน้ำอะไรนะ”

พอถึงโต๊ะ ผมก็แหวัดใส่มันทันที แน่นอนว่ามันหันมามองผมเล็กน้อยก่อนจะก้มหน้าดื่มเหล้าในแก้วของมันต่อไป ผมเห็นนะว่าแววตามันระริกสะใจแค่ไหน หน้อยยย ใช้น้องกูเป็นเครื่องมือนะเต้ยวนี้

“น้ำอะไร”

ไอ้ป่องหันมาถามผม แปลว่างานนี้มีแค่ไอ้พลินท์ที่บงการคนอื่นไม่รู้เห็นด้วยแน่เลย

“น้ำขล่ำป่นครับ”

ตุลย์ว่าแล้วฉีกยิ้มกว้างอย่างใสซื่อ

พรวดดด!

ทุกคนรอบโต๊ะต่างพร้อมใจกันพนเหล้าออกจากปากและจุมูกจนสลักกันไปหมด เรียกได้ว่าแทบสร้างกันนั่นแหละครับ

“แค้ก แค้ก...ไอ้พลินท์ใช้มึงไปซื้อเหรอ”

ปกป้องถามย้ำอีกครั้ง แล้วเหล่มองคุณพลินท์ที่ยังนั่งไขว่ห้างกระดิกเท้าอย่างสบายอารมณ์ ถ้าเป็นคนอื่นแกล้งน้องคณะมัน มันคงเอาคืนแล้ว แต่เพราะนี่เป็นไอ้คุณพลินท์ มันถึงทำได้แค่ส่ายหน้าเบา ๆ แล้วตบป้าตุลย์อย่างให้กำลังใจ

“น้องรัก กูจะบอกมึงไว้อย่างนะ ขล่ำอะ แปลว่าวงที่ผู้ชาย

“อย่างเรามีกันเว่ย...”

ได้ปกป้องกอดคอตุลย์ แล้วทำท่าก้มมองวงของตัวเอง
“มึงคิดเอาละกัน ว่าน้ำขล่ำปั้นมันคือน้ำอะไร”

“...”

ตุลย์ซ็อกไปเล็กน้อย เหมือนแสงสว่างรอบตัวน้องมันดับไป
แล้วเข้าสู่โลกมืดอย่างสมบูรณ์

“ไม่เป็นไรนะมึง เด็กต่างจังหวัดที่มาอยู่ที่นี่ต้องโดนกันทุกคน”

ได้บ่นว่าพลางลูบหัวน้องผมเพื่อโอ้ ส่วนผมเองก็หันไปคาด
โทษไอ้ฟลินท์ที่ยังทำหน้าที่เหมือนไม่ได้ทำอะไรผิดต่อไป

“มึงอย่าแกล้งน้องกู น้องยังเด็ก”

“ใครใช้ให้มึงทิ้งน้องไปส่งสาวล่ะ”

เห็นมัยครับ! ดูมันทำหน้าที่! สำนึกที่ไหนล่ะไอ้ฟลินท์

พอมันส่งยิ้มร้ายมาให้ผม ผมจึงตัดสินใจ ไม่ไปไหนละคืนนี้
นั่งเฝ้าน้องอยู่ตรงนั้นละ พอตัดสินใจได้ก็นั่งเฝ้ามันกับที่ และไม่มีใคร
ลุกไปจากโต๊ะเลยครับ มีบ้างที่สาว ๆ แวะเวียนมาขอชนแก้วด้วย แต่
พอไอ้ฟลินท์ส่งรังสีหึงมันไปปะทะ ทุกคนก็พากันถอยกรูดออกจาก
โต๊ะผมไปทันที

“ตุลย์พาไอ้เปือกลับเถอะ มันเริ่มเรื้อนแล้วนะ”

“ครับ”

“นี่...”

“ครับ?”

“ที่ไอ้คุณฟลินท์ถามอะ...บอกว่าชอบผู้ชายแค่บางคน...”

“...”

“อย่างไอ้เปือเนี่ย ชอบมัย”

“หี...ใช่ครับ ผมชอบพีเอ็ม”
“โอเค แยกย้าย”

[Tul's Part]

ตู้บ!

ผมผลักร่างโปร่งของพีมีนลงบนโซฟากลางบ้าน คุณนิรันดร์ก็เดินส่ายหางมาตามเจ้านายตัวเองใกล้ ๆ ก่อนจะเดินมาหลบหลังขาของผม คงเป็นเพราะกลิ่นของพีมีนที่คลุ้งไปด้วยแอลกอฮอล์

“อือ...”

คนตัวขาวหลับตาพริ้มพลงแกก้ามตัวเองอย่างคนละเมอ แล้วหันตะแคงข้างกอดหอมอนอิง พีมีนคงกำลังเมาได้ที่เลยละครับ

ผมส่ายศีรษะเบา ๆ ให้คนอายุมากกว่าที่ทำตัวสมกับการเป็นพีที่ดีจริง ๆ แต่ก็นั่นแหละ เมื่อเขาให้ผมเป็นน้อง ผมก็ต้องปรนนิบัติพี่ชายต่างพ่อต่างแม่ให้ดีสินะ

ตึก!

ผมวางกะละมังใส่น้ำกับผ้าขนหนูลงบนโต๊ะกลาง แล้วคุกเข่าลงข้าง ๆ ตัวคนไม่ได้สติ ก่อนจะเอื้อมมือปลดกระดุมเชิ้ตสีดำแล้ว

แหวกออกจนเผยผิวเนียนสะท้อนแสงนีออน แน่หนอนว่าคุณนิรันดร์
เองก็นั่งลงข้าง ๆ ผมแล้วมองไปยังเจ้านายตัวเองอย่างให้กำลังใจผม

Rrrr~

“ครับม่า”

[เป็นยังไงบ้างลูก...พีมีนจำหนูได้มั้ย]

ผมเอียงคอหนีบโทรศัพท์ที่มีถือแนบหูไว้กับบ่า สองมือก็บิด
ผ้าขนหนูให้หมาดก่อนจะวางลงบนอกเนียนแล้วลากช้า ๆ

ใบหน้าแดงเรื่อซบสีซีดเพราะความขาวแบบคนเหนือแท้ ๆ
ของพีมีน ทำเอาผมหยุดจ้องใบหน้างามเกินกว่าผู้ชายด้วยกันเอง
ไม่ได้

จำได้นั้นหรือ?...คิดว่าไม่นะ

เขาจะจำผมไว้ในฐานะไหนล่ะ? คงรู้แค่ว่าเป็นลูกของเพื่อน
แม่เขาแหละสิ

“ไม่ครับ จำไม่ได้”

[อ้าว! อือ...ตุลย์ก็โตขึ้นเยอะะ พีมีนคงจำไม่ได้ล่ะลูก ไม่เป็นไร
นะ]

ผมวางผ้าชุบน้ำลง แล้วเอื้อมมือปิดผมที่ปรกใบหน้าเนียน
อย่างแผ่วเบา เพราะกลัวว่าคนตรงหน้าจะตื่นขึ้นมาเห็นสีหน้าของ
ผมในตอนนี่

ให้ผมได้มองหน้าพีมีนแบบนี้สักพักได้มั้ยครับ?

“ไม่เป็นไรหรอกครับม่า ผมรอมาตั้งนาน...กว่าจะได้เจอกัน”

[แหมम्मม จุ้นม่าคงจะไม่ได้เห็นหน้าลูกชายสุดที่รักของม่าอีก
นานเลยสินะ ก็ดันไปติดใจของดีเซียงใหม่เข้าแล้ว]

“หึ ๆ...น่าจะติดใจมานานแล้วครับ”

“อึम्मม...”

คนตัวแดงเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ชุกชุกขยิกตัวแล้วทำท่าเหมือนจะลุกนั่ง ทำเอาผมต้องรีบคว้าโทรศัพท์มือถือ รีบบอกฝันดีคนเป็นแม่แล้วเอ่ยคำลา ก่อนจะถอยตัวเองออกมาจากเข้านที่

“พีมีน ตื่นแล้วหรือ”

คนน่ารักทำตามปรี๊ดแล้วยิ้ม ก่อนจะเอื้อมมือมาลูบศีรษะผมเบาๆ ทำท่าเหมือนลูบหัวคุณนิรันดร์อย่างนั้นละ ส่วนคุณนิรันดร์ตัวจริงก็นั่งกระดิกหางข้างๆ ผม ไม่ได้เข้าไปเลียแขนเลียขาเจ้าของแบบทุกที

โถ~ ขนาดสุนัขยังเหม็นกลิ่นเหล่านี้อะครับ

“หือออ พีไม่เมามา สบายยย”

“คนเมาที่ไหนจะยอมรับว่าตัวเองเมาล่ะครับ”

ผมพูดพลางยิ้มให้คนสติไม่เต็มร้อย อายุต่างกันตั้งเกือบห้าปี ทำไมผมรู้สึกเอ็นดูเขาจังนะ ทำไมเป็นพีแล้วต้องทำตัวน่า...รักขนาดนี้ด้วย

“ไม่เมาจริงจิงจิง”

พีมีนพยายามจะลุกจากโซฟา แต่ผมรีบกดเขาให้นอนลงตามเดิม ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมง่าย ๆ คงเพราะไม่มีแรงจะขัดขึ้นแล้วละครับ

แต่พอผมทำแบบนี้ มันเหมือนกำลังตัวเองขัด ๆ

“อ่า...เจ็บ”

ผมเปลอกำมือทั้งสองข้างของพีมีนไว้นั่น แล้วยังก้มหน้ามองแก้มแดง ๆ กับริมฝีปากสีเรื่อแบบไม่วางตา

ถ้าผมเปลอล้วงเกินพีมีน...เขาจะกระต๊อบผมมั้ยนะ?

แค่พีมีนนะผมไม่กลัวหรอก แต่พีฟิลินท์เนี่ยสิที่น่าสงสัย ผมพอจะดูออกหรือกว่า พีฟิลินท์คนนั้นกัณฑ์คนอื่น ๆ จากพีมีนขนาดไหน แถมยังมองประเมินผม ทั้งยังแอบหลอกถามหยั่งเชิงผมตลอด

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผมยังแอบเกร็งสายตาของพี่เขาจริง ๆ

แต่ให้ทำยังไงได้ ผมมาตั้งไกลกว่าจะอยู่จุดนี้ ให้ถอยผมก็ไม่ยอมหรอกนะ

“พี่มีนอนตรงนี้แหละครับ เดี่ยวผมเอาผ้าห่มลงมาให้ ถ้าจะอ้วก ก็อ้วกข้างล่างนี้แหละ ผมจะได้ทำความสะอาดง่าย ๆ”

ผมผละมือออกจากคนเมาที่เลื้อยลงไปนอนแปะกับโซฟาตามเดิม แถมยังพยักหน้าหงึก ๆ ชูนิ้วมือโอเคส่งมาให้ผมอีกต่างหาก

“อย่าชนนะครับ”

ผมพูดพร้อมกับวางผ้าห่มลงบนตัวพี่มีนแล้วจัดทำทางให้คนอายุมากกว่าได้นอนสบาย ๆ

“ฝันดีนะครับ”

“อัมम्म ค้าบ”

เขาผงกศีรษะเล็กน้อยเชิงบอกราตรีสวัสดิ์ ก่อนจะมุดเข้าไปใต้ผ้าห่ม เมื่อผมเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีก็เดินไปปิดไฟ ขึ้นห้องไปชำระล้างร่างกายตัวเองบ้าง

ทำไมการเลี้ยงพี่ชายถึงได้เหนื่อยแบบนี้

ไม่เห็นอยากเป็นน้องเลย

ซ่า~

ผมยืนมองตัวเองอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ของอ่างล้างหน้า ในสภาพที่มีผ้าขนหนูพันรอบเอวไว้หลังจากอาบน้ำเสร็จ

ใบหน้าของผมที่มีหยดน้ำเย็นเกาะประปรายไม่อาจบดบังสีหน้าที่แสดงความรู้สึกบางอย่างที่ยังคุกรุ่นในอกผมได้เลย

ผมหน้าตาเปลี่ยนจากตอนเด็กไปมากพอสมควร ไม่ใช่เพราะศัลยกรรม จัดฟัน หรืออะไรหรอกนะครับ เพียงแต่ว่า...ตอนเด็ก ๆ

คุณแม่ของผมอยากมีลูกสาวมากๆ เขาจึงจับผมแต่งตัว ไข่ผมยาว
ถือข้าวของที่เป็นของเด็กผู้หญิง จนใครๆ ต่างก็ทักว่าผมเป็นเด็ก
หญิงหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่ง

ถึงช่วงเวลาเหล่านั้นจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ สมัยอนุบาลจน
ประถมต้น แต่มันดันเป็นช่วงเวลาที่ผมได้รู้จักกับคนคนนั้น คนที่ผม
อยากให้เขากลับมาอยู่ข้างๆ ผมอีกครั้ง

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้นทำให้ผมลงไปสั๊กพัก ก็ในบ้านนี้มีแค่ผม
กับพี่มิน แล้วใครจะมาเคาะประตู...ไม่ใช่คุณนิรันดร์หรือมั้ง

“ครับ?”

“...”

ไม่มีเสียงตอบรับจากคนหลังประตู ผมเลยคิดว่าอาจจะ
คุณนิรันดร์ที่มานอนเฝ้าหน้าห้องผมเฉยๆ ผมจึงเดินกลับไป
ตู้เสื้อผ้าเพื่อแต่งตัวให้พร้อมกับการนอนหลับ วันนี้ผมเองก็เหนื่อย
มามากแล้วเหมือนกัน

ก๊อก ก๊อก

“ครับ?”

“...”

ไม่รอให้คนหน้าห้องได้เคาะซ้ำ ผมก็เปิดออกไปดูให้หาย
ข้องใจทันที ถ้าเป็นคุณนิรันดร์ผมจะได้สบายใจว่าไม่ใช่ซีเมาลูกมา
อาละวาดห้องชาวบ้านเค้า

“หนูค้าบบบ~”

แค่เพียงผมเปิดประตูออกก็แทบล้ม เมื่อร่างโปร่งๆ ของคน
เมมาโถมเข้าใส่ตัวผมจนต้องรีบคว้าเอวยึดไว้ก่อนจะล้มไปด้วยกันบน
เตียง

“พะ...พีมีน...”

“อ่าา...นม จับนมหน่อย”

ผมรู้สึกร่อนหน้าด้วยความเขินผสมความโมโหทันที
ที่เขินก็เพราะพีมีนนั่งคร่อมทับเอวผมไว้ในท่าล่อแหลม แถม
ผมยังอยู่ในสภาพที่มีแค่ผ้าเช็ดตัวห่อท่อนล่างผืนเดียวเท่านั้น แต่ที่
โมโหก็เพราะเขาพยายามเอ้อมมือมาจับหน้าอกผม แถมคำพูดแบบ
นี้ จินตนาการได้เลยว่าเขากำลังคิดว่าจับหน้าอกสาว ๆ แนนอน
หน่อย!

หมับ

ผมรวบข้อมือบางมากุมไว้ในมือเดียว ก่อนจะใช้อีกมือดัน
สะโพกขึ้นมาให้ล้มลงไปนอนอยู่ข้างตัวผม พร้อมกับผมที่พลิกตัวขึ้น
มาชันเข่าคร่อมเขาเอาไว้

“พีมีน”

เรียกเบา ๆ ให้คนเป็นพีได้สติ ผมยึดข้อมือทั้งสองข้างของพี
มีนไว้เหนือหัว ตากลมของคนได้ร่างซ่อนมองผมแล้วกะพริบพริบ ๆ
พร้อมกับมองผมด้วยดวงตาวาววับ

“ว้าวว~ เซะซี่”

ผมพรัลมหายใจใส่หน้าคนเป็นว่าที่นายแพทย์แล้วปล่อยมือ
เขาให้เป็นอิสระ ทำไมผมต้องหงุดหงิดกับคนเมมาด้วยนะ ผมยกมือ
เสยเส้นผมที่ตกลงมาปรกหน้าตัวเองแล้วเตรียมจะผละออกจากคน
ด้านล่าง สงสัยต้องลากกลับไปห้องตัวเองแล้วมั้ง

หมับ

“!”

ไม่ทันที่ผมจะได้ยกขาพ้นตัวพีมีน มือขวาก็คว้าต้นคอผมเอาไว้แล้วเหนี่ยวตัวผมไว้พร้อมกับเขาที่ผงกศีรษะขึ้นมาจับตรงปากผม

มันแผ่วเบาและรวดเร็วจนผมตั้งตัวไม่ทัน ผมจึงหันกลับไปจ้องหน้า
 เขาในท่าที่ผมกำลังนั่งคร่อมเอวสอบไว้อีกครั้ง

“พี่...”

“คิ ๆ หนูหน้าแดงแล้วจับ แบบนี้ซะที่จริง ๆ ด้วย”

ผิง

เหมือนเส้นความอดทนของผมได้ขาดลง อดกลั้นมาทั้งวันที่
 จะไม่ทำอะไร อยู่ ๆ มาอ่อยผมตอนตัวเองเมานี้นะ?! นี่มันทรมาณ
 กันชัด ๆ

“หี...อยากลองหน้าแดงบ้างมั้ยล่ะครับ”

ไม่ว่าให้คนข้างล่างได้พูดอะไรต่อ ผมก็ก้มหน้าลงไปมอบ
 รสสัมผัสหวานล้ำให้คนเป็นพี่ชายต่างสายเลือดทันที

“...”

ผมจวบเนิบนาบ แผ่วเบา ค่อย ๆ กลืนกินริมฝีปากนุ่มที่ละน้อย
 โดยที่คนอายุมากกว่าก็พยายามจะสู้ผมกลับเหมือนกัน รสของ
 แอลกอฮอล์ตรงปลายลิ้นร้อนทำเอาสติผมแทบหลุดไป

“อ๊ะ”

ไม่ทันที่ผมจะรู้ตัว มือผมก็เคล้นคลึงสะโพกมนของคนอายุ
 มากกว่าแล้วเปลวขยำแรงไปด้วยอารมณ์ที่เพิ่มมากขึ้น คนเป็น
 พี่ชายกำมะลอก็ใช้สองมือดันอกผมเอาไว้ แต่เหมือนเร็วแรงของ
 คนเมากจะหมดไปแล้ว เพราะผมแทบไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังถูกผลักออก
 แต่กลับเหมือนถูกจับหน้าอกไว้มากกว่า

“อื้อ”

ผมหยุดตัวเองไม่ได้แล้ว ความละโมภเข้ามาแทนที่ความเกรง
 กลัว จนผมเพิ่มความรุนแรงของรสจวบที่ผสมความโหยหาสัมผัสนี้
 ที่ผมต้องการมาตลอด

คิดถึง
 ก็ปีแล้วนะ
 12 ปีแล้วมั้ง
 “เฮือก!”

พีมีนผลึกผมออกแล้ว hobbies ใจก็เหมือนคนขาดอากาศ
 หายใจ ผมเองก็ยังคงจับจ้องคนใต้ร่างอยู่แบบนั้น ยิ่งเห็นอกบางที่
 โผล่พ้นจากเสื้อเซ็ตสีดำด้วยฝีมือผมกำลังกระเพื่อมแรงอยู่ตอนนี้
 ยิ่งทำให้ผมมีอารมณ์

“พีมีน...”
 “หิวน้ำอ่า”

มีใครเคยบอกเขามั้ยว่า การพูดประโยคนี้ด้วยแววตายุ่งยวน
 แบบนั้น กับริมฝีปากที่ยังเปื้อนคราบน้ำตาลของผมอยู่แบบนี้ ทำเอา
 ผมแทบอยากยื่นน้ำไอ้ๆ ด้วให้เลยละครับ

“เดี๋ยวผมไปเอามาให้ละ”

แต่ก็นั่นแหละครับ ไม่รู้ว่าที่ทำลงไปทำเอาพีมีนสร้างไปแล้ว
 รึยัง แต่ผมก็ต้องลงไปหยิบน้ำมาให้ เผื่อเราจะได้อยู่กันถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

“พีมีน...”
 “...”
 “...”

คุณอะไรละครับ แคลงไปหยิบน้ำไม่ถึงห้านาที กลับมาถึงห้อง
 คนตัวขาวกึ๋นนอนหลับปุ๋ยซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มของผมไปแล้ว

เฮ้อ....

ผมทำได้แค่วางน้ำลงข้างเตียง แล้วจัดผ้าห่มให้เขาอีกครั้ง อด

ไม่ได้ที่จะดูบศึระะของเขาเบา ๆ

“ฝันดีนะครับ...พีมีนของตุลย์”

ผมไม่กล้านอนเตียงเดียวกับเขาหรอก เกิดตื่นมาเห็นสภาพนี้
เดียวจะตกใจเปล่า ๆ

ผมจึงหีบหมอนแล้วลงไปนอนที่โซฟาข้างล่างแทน อย่าง
น้อยก็เพื่อสงบจิตสงบใจตัวเอง

คิดถูกหรือคิดผิดวะที่มาอยู่บ้านเดียวกัน

เมื่อแสงสว่างส่องลอดผืนผ้ามาสัมผัสในในห้องนอนสะท้อน
เข้ามาในดวงตา ภาพแรกที่เห็นคือสภาพห้องที่ไม่คุ้นเคย ทำเอาผม
ต้องรีบหันมองข้างกายว่าตอนนี้มีใครนอนร่วมเตียงอยู่หรือไม่ แต่
หันมองจนทั่วห้องก็พบเพียงความว่างเปล่า สงสัยตุลย์คงจะไปนอน
นอกห้อง นี่ผมเมาจากทำอะไรแทบไม่ได้ ไม่ได้เมาจากขนาดนั้นมา
นานแล้ว มันใจมากกว่าเมื่อคืนโดนไอ้พี่ปาล์มมอมแน่นอน

“ฟู้วว~”

ดีที่เข้านี้ยังเป็นวันหยุดของผมเลยไม่ต้องตาสีตาเหลือกไป
คณะ ความรู้สึกปวดบิรรอบศีรษะทำเอาผมต้องนอนนิ่ง ๆ ลักแบ็บ
และแหงนหน้ามองเพดาน ความรู้สึกเจ็บบวมปากทำเอาผมต้อง
พยายามเค้นสมองคิดว่า เมื่อคืนได้เอาหน้าไปกระแทกขอบปูน
ที่ไหนมาหรือเปล่า แต่ก็ไม่เห็นทำอะไรได้เลย

ก็อก ก็อก

เสียงจากประตูดังขึ้น และไม่ทันที่ผมจะได้เอ่ยปากอะไร

เจ้าของห้องตัวจริงก็เดินเข้ามาซะแล้ว ตูร์อยู่เ็นชุดนอน ในอ้อมแขนมีผ้าห่มที่หอบไว้ ผมยุ่ง ๆ แบบคนเพิ่งตื่นนอนและผมหน้าม้าที่ปรกลงมาเพราะไม่ได้เซต

น่ารักจังวะ

“เมื่อคืนที่เมาอะ โทษทีนะ คงจะงุ่นวายน่าดู”

ผมบิดขี้เกียจแล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นมา นั่งข้างเตียง ยังมีน ๆ อยู่เลย ไม่น่าตีหมกเลยกู เผลอก่อเรื่องอะไรไปบ้างวะเนี่ย

“เดี๋ยวผมทำข้าวต้มร้อน ๆ ให้ละกันนะ”

ผมพยักหน้าหงิก ๆ ตอรับคนเป็นน้อง ที่วางผ้าห่มลงบนเตียงแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป นี่เมื่อคืนผมเมาจนมานอนห้องน้องมันเลยหรอเนี่ย? โอ้ววว! อายุก็แก่กว่าน้องมันตั้ง 4-5 ปี ยังต้องให้น้องมันมาดูแลอีก แต่ก็นะ... ตูร์ช่างเป็นแม่ศรีเรือนที่ดีจริง ๆ

เหมาะกับการเป็นเมียอยู่นะ บ้าจริง! ผมคิดอะไรอยู่เนี่ย

“ไอ้ะ”

ผมเดินไปชะโงกหน้าดูเด็กปี 1 ในห้องน้ำทันทีที่น้องส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด และสิ่งที่ผมเห็นคือน้องมันยืนแปรงฟันอยู่หน้ากระจก สีหน้าเหยได้ด้วยความเจ็บ

“เป็นไรอะ”

ผมเอ่ยถามง ๆ ดวงตาก็เหลือบไปเห็นแผลบริเวณริมฝีปากของน้อง พลันความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว

“อย่าบอกนะว่า...”

“พีมีน ผมไม่ได้ตั้ง...”

“เมื่อวานตอนพุงफीออกจากร้าน เราพากันล้มหน้าคะมำลงกับพื้นเลยใช่ไหมล่ะ พี่ก็รู้สึกเหมือนจะมีแผลที่ปากเหมือนกันเลย”

ผมพูดพลางเดินไปยื่นเบียดน้องอยู่หน้ากระจกเพื่อสำรวจ

บาดแผลตัวเองบ้าง ดินะที่หน้าไม่เสียโฉม ไม่งั้นสาว ๆ เสียตายแย้

“เอ่อ...ครับ”

“ดินะที่ฉีดวัคซีนบาดทะยักไปแล้วตอนปีหนึ่ง...เนี่ย ตูลย์ก็
ต้องไปฉีดวัคซีนเหมือนกันนะ”

“เอ่อ...ได้ครับ”

น้องมันทำหน้าที่เมื่อยเล็กน้อยก่อนจะถอนหายใจเบา ๆ ผม
ตบ่าน้องมันสองทีแล้วเดินกลับไปยังห้องตัวเองเพื่ออาบน้ำบ้าง
รู้สึกไม่ค่อยสบายตัวแปลก ๆ สงสัยจะแสบกัอยู่

ผมพลิกข้อมือดูนาฬิกาอย่างแข็ง ๆ เป็นรอบที่ร้อย นี้ก็
ห้าโมงเย็นแล้ว และผมเพิ่งออกจากห้องผ่าตัดมาในสภาพสุดโทม
กะว่าจะรีบกลับบ้านไปนอนสักหน่อย แต่ไอ้คนที่สัญญาว่าจะขับรถ
รับส่งผม และไม่ให้ผมเอารถมาใช้เพราะกลัวผมจะไม่กลับบ้านเนี่ย
มัน-หาย-ไป-ไหน?! นี่โมโหแล้วนะ อยากนอนไวยยย

ก่อนหน้านี้ชีวิตผมกับตูลย์ก็ราบรื่นดีอยู่หรอก เพราะดูเหมือน
ว่าตูลย์ก็จะเลิกกิจกรรมเชียร์กับร็บบ้องเฟรชซีไล่เดียวกับตอนที่ผม
เลิกเรียนพอดี แต่วันนี้ที่น้องมาสายยอมรับเลยว่าทำเอาผมหงุดหงิด
มากเหมือนกัน

มีอะไรทำไมไม่บอกกันก่อนล่ะ

Rrrr~

“อยู่ไหน?”

ไม่รอให้ปลายสายได้เอ่ยคำทักทายใด ๆ ผมก็รีบกระแทกเสียง
ลงไปทันทีอย่างไม่กลัวว่าปลายสายจะหุหนวก

[เอ่อ...พี่ป้องลากผมมาเป็นตัวประกัน]

“ฮะ?!”

เซี่ยป๋องจะมาเล่นอะไรอีกเนี่ย? ไฉ่ป๋นเพื่อนรักก็หายไปพร้อม
ไฉ่ท่าน ผมยังไม่ได้เคลียร์เลยนะว่ามันสองคนไปได้กันตอนไหน อยู่
ดี ๆ เปิดเทอมมาก็ตัวติดกันเฉยเลย

[ฮัลโหลวว~ เบื่อเพื่อนรัก ถ้าอยากได้น้องมึงกลับไปแบบ
ครบสามสิบสอง ก็รีบมาที่สนามกีฬากลางแบบด่วน ๆ]

“เซี่ยป๋...”

ติด!

ไม่วอให้ผมได้ทำอะไร ปลายสายก็ตัดไปทันที ผมกำโทรศัพท์
แน่นเพื่อยับยั้งชั่งใจและไม่ปาทิ้ง หน้อยยย! ถ้าไม่ติดว่าเป็นเพื่อน
กันมาตั้งแต่ปี 1 นี้ กูตามเผาธมึงแล้วนะเนี่ย!

[สนามกีฬากลาง]

“ไฉ่ป๋อง! งานการไม่มีทำเหอะวะ?! เล่นเหี้ยไรเนี่ยยย”

ผมตะโกนไปด้วยดำไปด้วยทันทีที่ลงมาเหยียบสนามกีฬาใน
ชุดเสื้อนักศึกษาแพทย์ กาว์นยาวสีขาวติดกับผืนหญ้าสีเขียว เพิ่งจะ
สังเกตก็ตอนนี้แหละว่ามีคนยืนกันเต็มอัฒจันทร์ โดยเฉพาะสาว ๆ

เค้ามีแข่งอะไรกันป่าววะ?

“ไอ้ะ! เพื่อนรักมาโนนแล้ววว”

คำว่าเพื่อนรักของมันทำเอาผมแทบกลอกตากลับไปในโพรง
กะโหลก กูจะเลิกเป็นเพื่อนกับมึงก็ตอนนี้แหละครับเซี่ยป๋อง

“เอาน้องกูมา”

ผมเดินไปตรงหน้ามันที่นั่งไขว่ห้างกระดิกตีนอยู่บนเก้าอี้ตัว
ยาวริมขอบสนาม พลังแบมือไปตรงหน้ามันเหมือนกับว่าไฉ่ป๋อง
ตุลย์คือหมากฝรั่งยังงัยงั้น

“โนนนน น้องมึงลงแข่งให้คณะโนนนน วันนี้มีบอล วิศวะ-

สวนดอก มิ่งไม่รู้เหรอ

ผมกะพริบตาพริบ ๆ พลังมองรอบตัวให้ดี ๆ อีกครั้ง ผุ่งชน
นั่งเรียงตามคณะบนอัฒจันทร์และเสียงเชียร์กรียวกราวจากฝั่งสวน
ดอกหรือเรียกอีกอย่างว่าฝั่งคณะสายวิทยาศาสตร์สุขภาพ อันได้แก่
แพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ เกษัตริศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์
เทคนิคการแพทยศาสตร์ และพยาบาลศาสตร์ ที่รวมกันตั้งเป็นทีม
ใหญ่ 1 ทีม แข่งกับทีมฝั่งวิศวกรรมศาสตร์ พอหันหน้าไปฝั่งอัฒจันทร์
ของวิศวะก็พบผุ่งชนนับพันที่นั่งขมิบในชุดเสื้อขอปสีน้ำเงิน หน้า
อัฒจันทร์ก็มีคนใส่ขอปถือธงรูปเกียร์ท่าทางเคร่งขมิบนับสิบชีวิต ช่าง
แตกต่างจากฝั่งสวนดอกที่เฮฮาเต้นกันจนเกือบตกอัฒจันทร์

“กรีดดด นันพีเปือปะ?! พีเปือนี่! มาได้ไงอะ”

“หมอเปือออ”

“กรีดดด”

ผมรีบทรุดนั่งข้างไอ้ป่องแล้วหันหลังให้อัฒจันทร์ฝั่งสวนดอก
ลืมไปเลยว่่าวันนี้มีวิศวะ-สวนดอก ก็แบบนี้ละครับ ผมมันรุ่นพีปีแก่
แล้ว ไม่ค่อยรู้เรื่องของพวกเขาเด็ก ๆ ปี 1-3 หรือก

“กูเป็นป่าตันให้น้องมิ่งลงเป็นตัวจริงด้วยนะ ปีนี้กูจะส่งมัน
ประกวดเดือนมอ กูว่าปีนี้คณะกูต้องได้ตำแหน่งแน่นอน!”

ผมส่ายหน้าพลาถมองเพื่อนตัวเองแบบเอือม ๆ ไอ้ตุลย์นะไอ้
ตุลย์ แล้วก็ไม้ออกกู่ว่่ามีแข่ง...ไม่ได้จะมาเชียร์หรือกนะ กูจะได้กลับ
ไปนอน! แล้วดูซิ มีแต่คนแอบถ่ายรูปผม แต่สภาพผมตอนนี้คือพัง
มาก หน้าก็เมือก หัวก็ลืบเพราะต้องใส่หมวกคลุมผมผ่าตัด หมดกัน
ภาพลักษณ์ที่สั่งสมมา

“ไอ้น้องตุลย์เพอร์เฟกต์ฉิบหาย เตะบอลก็หน้อยก้านดี เรียน
ก็แก่ หล่อก็หล่อ สาว ๆ รุมกรีดกันเต็ม แทนที่น้องมันจะมีเวลาไป

จีบสาว ดันต้องมารับส่งมึงเนี่ย ไฉ้มารหัวชน!”

เอ้า! ภูได้ขอโรมันมารับส่งรีใจล่ะวะ?! อีกอย่างคือน้องมันเป็นตุ๊ดไฉ้! น้องมันไม่ชอบแม่หญิง!

“เฮอะ! เป็นน้องกูต้องอดทน”

ผมแสบะยิ้มชั่วร้ายให้เพื่อนปองแล้วหันไปมองในสนามตอนนี้ฝั่งวิศวะ-สวนดอก 10-9 อ่า...ปีนี้สวนดอกจะชนะมั๊ยเนี่ย? แต่พอมองไฉ้ น้องตุลย์จากตรงนี้แล้วก็ดูดีอย่างที่ไฉ้ปองพูดจริง ๆ ผู้ชายหุ่นดีสไตล้นักกีฬา ตัวสูง ใบหน้าหล่อตีแบบตาเรียวคม ตัวขาว โดดเด่น โดยเฉพาะลักยิ้มตรงแก้มนั้นยิ่งทำให้ดูมีเสน่ห์น่ามองมากขึ้นไปอีก ขนาดผมเป็นผู้ชายแท้ ๆ ยังหยุดมองไม่ได้เลย

ผัวะ!

“กรี๊ดดด!”

ผมที่มองไฉ้ น้องตุลย์เพลิน ๆ ถึงกับต้องลุกขึ้นยืนทันที เมื่อจู่ ๆ ก็มีคนจากฝั่งสวนดอกตรงเข้าไปผลักกอน้องมันแล้วกระชากเสื้อสวนหมัดต่อยทันที หลังจากนั้นก็พาบอลก็กลายเป็นชกมวยไปซะได้

พลัก!

ผัวะ!

สองร่างผลัดกันรัวหมัดไม่ยั้ง น่ากลัวจนไม่มีใครกล้าเข้าไปห้าม

“เฮ้ย! หยุด!”

รู้ตัวอีกทีผมก็กระโจนลงสนาม ถีบคู่กรณีของไฉ้ น้องตุลย์จนกระเด็นออกไปแล้วยืนบังร่างสูงอย่างปกป้องคนเป็นน้อง ถ้าจำไม่ผิดนี่คงเป็นเด็กคณะแพทยปี 3 แต่ไม่ว่าจะยังไง มึงมาทำน้องกู มึงโดนแน่!

“พีมีน”

“พีเปื่อ?”

“มึงทำเสียไร!”

ผมตะคอกใส่ไฉ่ไฉ่้องร่วมคณะคู่อริเด็กวิเศษจนมันตกใจที่เห็นพีเปื่อแ่แบบผมในชุดกาวน์มายืนอยู่ตรงนี้ กูยังงงตัวเองเลยว่ามาได้ไง

“พีมีน...ผมไม่เป็นไร”

“ไม่เป็นไรเหี้ยไรละ! มานี่!”

หมับ

ผมจุดกระชากลากแขนคนตัวสูงให้เดินตามออกมาอย่างโมโห ถ้าแม่กูรู้ว่าไฉ่้องโดนตอยนะ กูตายแน่!

“ไฉ่เปื่อ...”

“กูจะพาน้องกูกลับ มึงจัดการที่เหลือด้วย”

ผมพูดขณะลากไฉ่้องตุลย์เดินผ่านไฉ่เปื่ออง ตอนนี้ทั้งกล้องและโทรศัพท์มือถือต่างรว่ถ่ายมาทางนี้ แต่ผมก็ไม่มีอารมณ์มาเก็บอีกเช่นกัน

“นั่นเด็กคณะมึงนะ”

ไฉ่เปื่อองพูดเสียงแผ่วลงอย่างไม่แน่ใจ มันรู้ว่าคณะผมถือเรื่องความเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องและความเป็นสายเลือดคณะมาก ทำเอาผมต้องหยุดเดินแล้วหันกลับไปพูดกับมันด้วยเสียงดังจนคล้ายตะโกน

“แต่นี้-น้อง-กู!”

“ซี้ดดด จะ...เจ็บ”

“อือออ อีกนิดเดียว”

“อ้าาา เจ็บบบ”

“ตุลย์ อีกนิดเดียว”

“อ้อออ อ้าา”

“...”

“ไอ้ยยย!”

ผมแปะก๊อชลงบนแผลเน่น ๆ หลังจากทีพับให้สวยงามและ
ปิดด้วยเทปอย่างประณีต

โป๊ก!

“นี่ก็ทำเสียงซะอย่างกับได้เสียกันอะ”

ผมเคาะหน้าผากคนเป็นน้องด้วยขวดยาแล้วเก็บอุปกรณ์ทำ
แผลใส่กล่องไว้อย่างเดิม คุณนิรันดรเองก็นั่งมองการกระทำของพวก
เราอยู่ใกล้ ๆ โดยหวังว่าถ้าทำตัวเป็นเด็กดี วันนี้อาจจะได้กินขนม
เพิ่ม

“ฮ่า ๆ ๆ พี่มีนี่เท่าสุด ๆ ไปเลยนะครับ”

ลูกชายของเพื่อนแม่ส่งยิ้มกว้างมาให้ ก่อนจะสำเนียงได้ว่า
ตึงแผลมุมปากจนต้องนินหน้าด้วยความเจ็บแทน

“สม! ไปกวาดตึนน้องคณะพี่ในสนามมารีโง ถึงโดนต๋อยเข้า
นะ”

“อ่า ผมว่าผมก็เล่นตามปกตินะครับ เขาอาจจะหมั่นได้ผมเอง
มั้ง”

ตุลย์ว่าพลางยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ ผมก็พยักหน้ารับอย่าง
เข้าใจ ก็พาก็แบบนี้แหละ แถมนคนมันหล่อด้วยนี่เนอะ อยู่เฉย ๆ ก็
น่าหมั่นได้อยู่แล้ว

“เฮ้อ! คุณนิรันดร วันนีแม่ครัวของเราบาดเจ็บ เราคงต้องพืง
ร้านข้าวแล้วสินะ”

ผมหันไปคุยกับเจ้าสุนัขพันธุ์อลาสก้าใจแฉกขนปุยแล้วบิบ

เหนียงมันเล่นอย่างมันเขี้ยว

“ผมทำได้นะ มือไม่ได้บาดเจ็บสักหน่อย”

คนบาดเจ็บประท้วงพลางลงไปนั่งเล่นกับคุณนิรันดร์บนพื้น
ไม่เจียมสังขารเลยจริง ๆ

“เหอะน่า! สนับสนุนเจ้อ๋อยเขามั่ง เต๋ยวก็ขาดลูกค้าเอาหรรอก
เล่นทำอรอยเกินหน้าเกินตา”

“พี่กำลังจะชมว่าผมทำอาหารอรอยใช้มั๊ยครับ”

คนหน้าหล่อตรงหน้าพยายามจิกยิ้มให้กว้างที่สุดส่งมาให้ผม
การที่กูแตกข้าวจนแทบไม่เหลือให้คุณนิรันดร์นี่มันยังการันตีไม่พอ
อีกเหอะวะ?

“เออ อรอย”

ผมยิ้มน้อย ๆ พลางส่ายหน้าให้แก่เซฟผู้หลงตัวเอง ก่อนจะ
หันไปนอนดูทีวี พร้อมกับหยิบมือถือเล่นเกมเซี่ยลมีเดียแก้เซ็งแทน
ไหน ๆ ก็นอนไม่หลับแล้วนี่นะ

*‘กรี้ดดด นี่มันผู้ชายกับผู้ชายต่อยกันแย่งผู้ชายหรือเปล่า
เนี่ย?! #วิศวะสวนดอก’*

‘แก! พี่เบือมางานบอลด้วย! #วิศวะสวนดอก’

*‘เด็กปี 1 สมัยนี้เค้าต้องหล่อขนาดนี้เลยหรอ เงินพอมั้ยจะ
เอาเงินไปปลุก #น้องตุลย์ #วิศวะสวนดอก’*

*‘มั้งง! พี่หอมเบือโคตรเท่! แต่กว่าโพลีชันมันแปลก ๆ ป่าววะ
น้องตุลย์กับพี่เบือควรแลกกันนะ #ตุลย์เบือ #วิศวะสวนดอก’*

*‘พี่น้องกันมันต้องห่วงกันเบอร์นี้เลยหรอ?! ใ้อัยย เลือดววย
กระฉูด! #วิศวะสวนดอก’*

‘ใช้พี่น้องเหอะวะแก? ฉันทว่าเค้าควรได้กัน #ตุลย์เบือ #วิศวะ’

สวนดอก'

เมื่ออ่านคอมเมนต์ในทวิตเตอร์มาจนถึงตรงนี้ก็ทำเอาผมแทบสลัดน้ำลาย อะไรกันเนี่ย?! มีคนคิดว่าผมกับไอ้น้องตุลย์นี่มีโมเมนต์อะไร ๆ มากกว่าพี่น้องด้วยหรือ? โอ้ไม่นะ!

“พี่มีนครับ คุณนิรันดร์ทำก็อชหลุด”

ผมวางโทรศัพท์มือถือลงแล้วหันไปมองสภาพรุ่นน้องต่างคณะกับสุนัขตัวโต นี่พวกมึงเล่นกันยังไงให้ละกันขนาดนี้เนี่ย?

“มานั่งนี่ เดี่ยวทำให้ใหม่”

ผมส่ายหน้าเบา ๆ แล้วเปิดอุปกรณ์ทำแผลใหม่อีกครั้ง แต่ว่าข้อความต่าง ๆ ที่เพิ่งอ่านจากทวิตเตอร์ก็ทำให้ผมรู้สึกถึงความแปลกระหว่างผมกับน้องชายต่างสายเลือดคนนี้ ผมเองไม่เคยมีน้อง ผมก็ไม่รู้ว่าการที่พี่ชายรักน้องชายมันควรมีลิมิตถึงแค่ไหน...แต่ผมว่าผมก็ห่วงตุลย์แบบน้องชายทั่ว ๆ ไปนั่นแหละ

“พี่มีน”

ใบหน้าหล่อคมขยับเข้าใกล้ พลังขมวดคิ้วกวาดตาสอดสายทั่วใบหน้าผมอย่างสงสัยว่าผมเป็นอะไรไป แต่ว่ามันก็ใกล้จนห่างกันเพียงลมหายใจกัน

“...”

มือที่แตะก็อชลงบนแผลมุ่มปากถูกเลื่อนออกจนกลายเป็นประคองใบหน้าหล่อ ผมจ้องประสานสายตากับคนเป็นน้อง แล้วคล้ายกับมีเวทมนตร์ที่ทำให้ผมขยับตัวไม่ได้ เหมือนตกลงไปในหลุมบางอย่างที่ไม่ทันได้ตั้งตัว

“...พี่มีน”

คนตัวสูงเองก็จ้องตากับผม ก่อนจะขยับตัวเข้าใกล้และลด

ช่องว่างระหว่างเราลงเรื่อย ๆ มันกำลังจะเกิดอะไรขึ้น? พวกเรากำลังจะ...

“...”

ริมฝีปากหนาของเด็กปี 1 ประกบลงมาบนริมฝีปากของผม แผลวเบา คล้ายกับมีกระแสไฟฟ้าสายตรงแผ่กระจายไปทั่วทุกแนว เส้นประสาทจนรู้สึกจี้จี้ในหัวใจ ผมขยับตัวหนีไม่ได้ และทำได้เพียงตอบโต้ตามที่คนเป็นน้องจะพาไป

“...”

จูบเนิบนาบแสนอ่อนหวานแต่เน้นย้ำทุกสัมผัส ผ่าเอาสมองผมชาวโพลนและว่างเปล่าไป

นี่ไม่ใช่จูบแรกของผม แน่แน่นอนว่าผมจูบกับสาวมานับไม่ถ้วน แต่สัมผัสจากคนคนนี้นั้นพิเศษออกไป อาจจะเป็นเพราะว่าตุลย์คือผู้ชาย หรืออาจจะเป็นเพราะเขาคือน้องชายของผม...หรือที่มันพิเศษ เป็นเพราะผมเผลอคิดอะไรพิเศษกับน้องมัน?

“...”

ลมหายใจอุ่นร้อนที่ข้างแก้มค่อย ๆ ว่างไป แต่สัมผัสตรงริมฝีปากยังคงชัดเจน ตุลย์เขยิบออกห่างจากผมแล้วใช้มือกดก๊อชแปะเทพด้วยตัวเอง ยังมีแค่เพียงผมที่นิ่งอึ้งไปอย่างมึนงง...เกิดอะไรขึ้นกับผมเนี่ย

พี่น้องที่ไหนเขาก็จูบกันจริงมั๊ย? มันก็ดูสนิทกันดีออก

“อะ...เอ่อ ค่ะ...คุณนรินทร์ ได้เวลาขนมแล้ว!”

เมื่อวิญญูณกลับเข้าร่างผมก็รีบลุกขึ้นยืน แล้วเดินนำสุนัขตัวโตให้วิ่งตามไปยังห้องครัวทันที

ทำไมหัวใจมันเต้นเหมือนไปวิ่งมาราธอนมาเนี่ย? กูต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ!